

s.4

Siyasal İslam'ın Filistin riyası

ABD'nin Kudüs hamlesiyle Erdoğan, "İsrail'i bir terör devleti" olarak tanımlama, Kudüs'ü kırmızı çizgi ilan etme ve böylece Filistin davasına ne denli "sahip" çıktığını gösterme fırsatı buldu. Erdoğan İİT toplantısında da esip gürlendi. Ancak çıkarılan onca gürültüye rağmen Türkiye, İslam Dünyası'nın zaten 1988'den beri tanıdığı Filistin devletinin, başkentini Doğu Kudüs olarak tanıma önerisi dışında yeni bir şey söyleyemedi. İsrail'i ilk tanıyan Müslüman ülke olma unvanına sahip Türkiye'den, başka ne öneri gelebilirdi ki?

s.15

Filistin'de tarihsel kuşatma

Bugün Filistin halkı boğucu bir kuşatmayla yüz yüzedir. kalıcı çözüm için Filistin'de devrimci bir önderlik ve bölge halklarıyla emperyalizme ve Siyonizme karşı devrimci kader birliğini örmek şarttır.

Sosyalizm için

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 01 (49)
22 Aralık 2017 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

**Sermayenin saldırılarını
püskürtmek ve
gerici kuşatmayı
parçalamak için...**

**Devrimci sınıf
hareketi!**

3

AKP çürüyen sistemin aynadaki yüzüdür!

Çürüyen sistemden kurtulmanın yegane yolu, merkezinde işçi sınıfının olduğu, bağımsız bir sınıf mücadelesinden geçmektedir.

9

Taşeron köleliği ve AKP'nin yalanları

Taşeronluk düzeninin son bulması için tüm işçiler ortak bir şekilde örgütlenmeli, sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütülmelidir.

18

Burjuva kadın, işçi kadının dostu olabilir mi?

İşçi kadınlar, kendileri üzerinden yapılan oy avcılığına da "kadın" olma ortak paydası altında kandırılmaya da geçit vermemeli, mücadeleyi büyütülmelidir.

Her yönüyle güçlü bir Mesleki Eğitim Kurultayı için...

s.7

Emperyalist sömürgecilerin yarattığı devlet: İsrail

s.12

Sermayenin saldırılarını püskürtmek ve gerici kuşatmayı parçalamak için Devrimci sınıf hareketi!

Öfkesi her geçen gün büyüyen, çeşitli eylem ve direnişlerle kendisine çıkış yolu arayan işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf çizgisine kazanmak, bu sağlam zemin üzerinden sermayenin karşısına çıkarmak kritik bir önem taşımaktadır. Bunun yolu ise, sınıf hareketini on yıllardır içeriden ve dışarıdan kuşatan engelleri aşmaktan, işçi sınıfını devrimcileştirmekten ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor.

Dünya kapitalizmi '70'li yıllardan beri genel bir durgunluk ve bunalım içerisinde. Bu olgu, son kırk yıldır kapitalist sistemin dünya ölçeğinde teklediğini ve ciddi bir kriz içerisinde debelendiğini göstermektedir.

Kapitalistlerin krize yanıtı ise, işçi sınıfı ve emekçilerin üzerindeki sömürüyü dünya çapında yoğunlaştırmak oldu. "Genel bir durgunluk içinde bulunan kapitalist dünya, bu sınırlardaki bir krizin genel bir yıkıma dönüşmesini ikili bir mekanizma ile engelleme geldi. Bunun bir yolu, neo-liberal saldırı politikaları ile bir yandan sömürüyü yoğunlaştırmak ve öte yandan ise sermaye için yeni karlı sömürü alanları açmak oldu." (Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi, EKİM, Sayı: 256)

Özellikle Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırı politikaları "küreselleşme" adı altında adeta dizginlerinden boşaldı. Bu süreç içerisinde emekçilerin büyük mücadelelerle ve can bedeli kazandığı haklar bir bir gasp edildi.

Türkiye'de ise, işçi sınıfının yaşamı ve çalışma koşulları üzerinde çok yönlü ve yıkıcı sonuçlar yaratan neoliberal saldırı programlarının önü 12 Eylül askeri faşist darbesi ile birlikte açıldı. Faşist darbenin hemen ardından toplumsal mücadele dinamikleri bastırıldı. Devrimci hareket kıyımdan geçirildi. Sınıf ve emekçilerin örgütlülükleri dağıtıldı. Böylece neoliberal saldırı programını uygulama konusunda her türlü engel ortadan kaldırılmış oldu.

Krizi emekçilere fatura etmek için devreye sokulan sosyal yıkım programları, sadece işçi sınıfının üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırmakla kalmadı. Aynı zamanda taşeronluk vb. esnek çalışma biçimleri üzerinden sınıfı bölerek, atomize ederek örgütlenme alanında da ciddi tahribatlara yol açtı, sınıf bilincinin geliş-

mesinin önüne yeni yeni engeller çıkardı.

Sınıf mücadelesinin önemli dinamikleri olan sendikalar, 12 Eylül'le birlikte bürokrasi aracılığı ile daha güçlü bir şekilde sermayenin denetimi altına sokuldu. Faşist baskı ve zorbalık sayesinde neoliberal saldırıları azgın bir şekilde hayata geçiren sermaye, böylelikle sınıf hareketini içeriden de kötürümleştirmenin imkanlarına kavuşmuş oldu.

12 Eylül sonrası işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini dumura uğratan ve hareketini sınırlandıran bir diğer önemli etken ise, burjuva gericiğinin sınıf üzerinde yoğunlaşan etkisidir. Bilindiği üzere, 12 Eylül'ün düzlediği zeminde bir yandan kapsamlı neoliberal saldırı programları hayata geçirilirken öte yandan gerici burjuva akımlara toplum çapında geniş bir alan açıldı. Başta siyasal İslam olmak üzere, her türlü burjuva gericiliği işçi sınıfı ve emekçileri kontrol altında tutmanın, hareketsiz kılmanın önemli araçları olarak sermaye tarafından sistemli biçimde kullanıldı/kullanılıyor. Bu durum özellikle işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında ideolojik, sosyal ve kültürel açıdan son derece ağır sonuçlar doğurdu.

Özetle, Türkiye işçi sınıfı neoliberal saldırı programlarıyla, faşist baskı politikalarıyla, burjuva gericiliği ile, sermayenin ajanları olarak hareket eden sendika bürokratlarıyla on yıllardır çok yönlü ve ağır bir kuşatma altında tutulmaktadır. Tüm bu ağır koşullara ve çok yönlü kuşatmaya rağmen işçi sınıfı ve emekçiler artan baskı ve sömürü karşısında önemli çıkışlar gerçekleştirmiş; '89 bahar eylemleri, büyük madenci yürüyüşü, kitlesel Ankara mitingleri, TEKEL direnişi, metal fırtına vb. eylemler üzerinden kendisini ortaya koymayı başarmıştır. Fakat tüm bu anlamlı çıkışlar işçi sınıfının gerek bilinç, gerekse örgütlenme alanında ya-

şadığı sınırlara takılmış, sınıf hareketinin ileri bir düzeye sıçramasının manivelaları olamamıştır.

SALDIRILARI PÜSKÜRTMEK, KUŞATMAYI PARÇALAMAK İÇİN SİYASAL BİR SINIF HAREKETİ

Bugün bir kez daha kapitalist sistemin çelişkilerinin keskinleştiği, kriz koşullarında işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan sömürü politikalarının yoğunlaştığı, faşist baskı ve zorbalığın dizginlerinden boşaldığı bir süreçten geçiyoruz. Yapısal sorunlarla boğuşan kapitalist sistemin Türkiye'de ve dünyada çok yönlü ve karmaşık siyasal gelişmelere sahne olduğuna tanıklık ediyoruz.

Tüm bu gelişmeler karşısında öfkesi her geçen gün büyüyen, çeşitli eylem ve direnişlerle kendisine çıkış yolu arayan işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf çizgisine kazanmak, bu sağlam zemin üzerinden sermayenin karşısına çıkarmak kritik bir önem taşımaktadır. Bunun yolu ise, sınıf hareketini on yıllardır içeriden ve dışarıdan kuşatan engelleri aşmaktan, işçi sınıfını devrimcileştirmekten ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor. En başta sınıf devrimcilerinin omuzlarında duran bu görev, TKİP V. Kongresi'nde en özlü biçimde şu şekilde tanımlanıyor: "Sınıf hareketi açısından artık yeni bir dönem başlamıştır. İşçi sınıfının önüne kurulan çeşitli türden barikatları da aşarak kendi tarzında mücadele sahnesine akmasıyla belirlenen bir dönem olacaktır bu. Partimizin görevi bu gelişmeyi her yolla hızlandırmak, onu devrimci bir siyasal mecraya çekmek, devrimci bir çizgide örgütleyip geliştirmek için en azami çabayı harcamaktır." (TKİP V. Kongre Bildirisi, EKİM, Sayı: 298)

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/01 (49) * 22 Aralık 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak12.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP çürüyen sistemin aynadaki yüzüdür!

Rejim bir kez daha çıkmaza girmiş, kapitalist sistemin yarattığı çürüme ve yozlaşma, “balık baştan kokar” misali, sermaye devletinin en tepesinde yaşanan yolsuzluklar vesilesiyle yeniden gün yüzüne çıkmış bulunuyor.

Dün “ne istedilerse verdiği” ve vermeye devam ettiği yerli ve yabancı sermaye karşısında Erdoğan ve AKP’sinin yıldızı artık eskisi gibi parlamıyor. Amerika’da görülen Reza Zarrab davası, Malta, Man adası vb. “vergi cennetleri” üzerinden ortaya çıkan belgelerde Erdoğan ve ailesinin, Binali Yıldırım başta olmak üzere AKP kurmaylarının faili oldukları yolsuzluk dosyalarının gündeme gelmesi bunu gösteriyor.

Kılıçdaroğlu’nun CHP’si ise defterini düreceğini iddia ettiği Erdoğan’ın hisşına maruz kalıyor. Erdoğan, Kılıçdaroğlu’nu “bedel ödettirmekle” tehdit ederken, sarayın vezirleri de boş durmuyor. Şu günlerde “başvezirliğe” aday olduğu izlenimi yaratmaya çalışan Süleyman Soylu, kendisine bağlı İçişleri Bakanlığı’nın emrindeki kolluk kuvvetlerinin gücüyle “sen bittin” diyerek racon kesiyor. Bir vekilleri hapiste olan CHP’nin belediyelerinin de AKP’nin hedefinde olduğu, Ataşehir Belediye Başkanı’nın görevden alınmasıyla ortaya çıkmış bulunuyor.

Birisi, rejimin yüzyıllık sadık varisi CHP; diğeri, yerli ve yabancı sermayenin son 15 yılda yükselen yıldızı Erdoğan ve AKP’si... Tutuştukları kavganın gerisinde esasında sermaye düzeninin bekası var. Ancak bu temel gerekçe bile elbette başta AKP olmak üzere kendi menfaatlerini gözetmeyecekleri anlamına gelmiyor. Aksine, korumakla mükellef oldukları sistemin işleyiş yasaları gereği, kendilerine de bu düzen içinde fazlasıyla ayrı-

calık ve kazanç yaratmış bulunuyorlar. Kendi çıkarlarını korumak için fazlasıyla da hırslılar. Bu hırsların onları her türlü yolsuzluğu ve saldırıyı yapabilecek duruma getirdiği görülüyor. Öfkeleri şimdiye kadar kurdukları bu düzenin bozulma tehlikesi nedeniyledir. Korumak için görev aldıkları rejimin içinde kendilerine açtıkları alan, kurdukları saltanat, tahtları tehlikede bulunuyor. Bu yüzden daha fazla saldırganlaşmak dışında başka bir seçenekleri yok. CHP’ye yönelik saldırganlığın dozajının artması tümüyle bundan kaynaklanıyor.

Diğer taraftan kapitalist-emperyalist sistemin bekası için fazlasıyla çaba göstermiş, bunu büyük bir ustalıkla yürütmeyi şimdiye kadar başarmış olan Erdoğan’ın şu haliyle sermaye sınıfına vaat edebileceği tek şey daha fazla kutuplaş-

ma, daha fazla kamplaşmadan ibarettir. Her ne kadar da hâlâ Türkiye’de işçi ve emekçilerin yarattığı, talana ve yağmaya açık zenginlikler tükenmemiş olsa da... Fakat sermaye düzeninin bekası için gerekli “istikrar”, sadece devlet terörüyle elde edilebilen bir “sükûnet” değildir. Kapitalist tekeller daha fazla yatırım yapabilecekleri, kazançlarını güvenceye alabilecekleri bir ortam istiyorlar. Biliyorlar ki bugün var olan toplumsal kutuplaşma yarın sınıfsal kutuplaşmaya da dönebilir. Bu yüzden AKP’nin ilk yıllarında olduğu gibi bir iç ortam istiyorlar. Sermaye sınıfının sözcülerinin, AKP tarafından büyümesiyle övünülen ekonomiye rağmen atf yaptıkları, eksik buldukları da tam da böyle günlerdir. Onlar için de esasında ne “toplumsal barış” ne de “demokratik değerler” önemlidir. Huzurdan anladık-

ları, işlerin tıkırında olması, haksız kazançlarının sorunsuz devam etmesidir.

Sonuç olarak Erdoğan ve AKP’sinin “fişini çekmek” isteyen CHP, onun gibi diğer aktörler, esasında siyasal belirsizliklerle enerjisini tüketen rejimin motoruna güç vermeyi hedefliyorlar. Böylece düzenin çarkları daha sorunsuz dönebilecektir. Ana mekanizmayı, yani sistemi tahrip edebilecek, tümüyle bozabilecek bir yangını böyle engellemeye çalışıyor, sistemi eskisinden daha güçlü çalışır duruma getirmeyi arzuluyorlar.

Kuşkusuz sistem içinde ortaya çıkan bu kriz önemsiz değildir. Ortalığa saçılan çirkefler, yolsuzluklar, kirli ilişkiler ve bunun sonucunda toplumsal bir tepkinin açığa çıkmasını sağlamak elbette önemlidir. Bunun çabası içinde olmakla birlikte, rejimin kendi bağirsaklarını temizlemesine, açığa çıkan pisliklerinden kurtularak her şeyin pürü pak olduğu yanılsamasının yaratılmasına da izin verilmemelidir. Sistem çürümeye yeni başlamamıştır. “Susurluk kazası” ve sonrası hatırlanacak olursa yolsuzlukların, her türlü karanlık organizasyonun bu düzenin bir parçası olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Çürüyen sistemden kurtulmanın yegane yolu, düzenin kendi aktörlerini izlemek değil, sadece ve sadece merkezinde işçi sınıfının olduğu, düzenin her türlü ideolojik-politik tahakkümünden uzak bağımsız bir sınıf mücadelesinden geçmektedir. Başlıca koşul, düzenin ve onun aktörlerinin sebep olduğu her türlü yolsuzluğa karşı mücadeleyi bu rotadan sapmadan verebilmektir.

“Örtülü ödenek”ten 1,7 milyar TL harcandı

İşçi ve emekçilerden toplanan vergilere yeni yılda devasa zamlar yapılırken, sermaye devletinin 2017 yılında topladığı vergilerden kendi ihtiyaçları için yaptığı harcamalar yayınlandı. Yılın 11 ayında “temsil, tanıtım” adı altında, 208,2 milyon liralık harcama dikkat çekerken, nereye harcandığı belli olmayan “örtülü ödenek”ten de aynı süreçte 1,7 milyar TL harcandı.

Maliye Bakanlığı, bütçeden Kasım ayında yapılan harcamaları gösteren tabloları yayımladı. Tabloda “Mal ve hizmet alımları”na en fazla harcamanın 6,5 milyar TL ile Kasım ayında yapıldığı yer alırken yıl başından bu yana bu kalemden yapılan harcamanın 52,7 milyar TL olduğu görüldü.

“Güvenlik” adı altında baskı ve devlet terörüne yapılan harcamalar, Nisan’dan sonra

en çok Kasım ayında gerçekleşti. Kasım ayında 980,9 milyon TL’yi bulan “güvenlik” harcamaları yılın 11 ayında 6,1 milyar TL oldu.

“Hizmet alımları” için Kasım ayında 2,7 milyar TL harcanırken yılın 11 ayında toplam 23,2 milyar TL harcandı. “Temizlik hizmet alımları” için 297,4 milyon TL, “özel güvenlik hizmeti” için de 167,9 milyon TL harcandı.

Taşıt, hizmet binası, lojman gibi kiralamalar için Kasım ayında 230 milyon TL harcandı. Kasım ayında taşıt kiralaması adı altında 59,2 milyon TL harcanırken tüm yıl boyunca 468,7 milyon TL ödendi. Devlet hizmet binası kiralaları içinse 11 ayda 796,4 milyon TL para harcandı.

“Temsil, tanıtım harcamaları” adı altında ise Kasım’da 26.2 milyon lira, yılın 11 ayında ise 208.2 milyon lira harcandı.

Siyasal İslam'ın Filistin riyası

İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) zirvesi, siyasi İslam'ın, "Filistin Davası" konusunda gösterdiği riyakârlığın bir kez daha ifşa olduğu bir toplantı oldu. ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanımasının ardından Türkiye'nin ev sahipliğinde toplanan, 4 kıtadan 57 üye ülkesi bulunan İİT'nin Olağanüstü Zirvesi'ne sadece 16 ülke lider düzeyinde katıldı. Toplantının sonuç bildirgesinin İngilizce metninde "Filistin Devletini tanıdığımızı teyit ederken, bütün dünyayı Doğu Kudüs'ü Filistin Devletinin işgal altındaki başkenti olarak tanımaya davet ediyoruz" denilmekle yetinilerek, esasen hiçbir şey söylenmemiş oldu.

ABD'nin Kudüs hamlesiyle Erdoğan, "İsrail'i bir terör devleti" olarak tanımlama, Kudüs'ü kırmızı çizgi ilan etme ve böylece Filistin davasına ne denli "sahip" çıktığını gösterme fırsatı buldu. Erdoğan İİT toplantısında da esip gürlendi. Ancak çıkarılan onca gürültüye rağmen Türkiye, İslam Dünyası'nın zaten 1988'den beri tanıdığı Filistin devletinin, başkentini Doğu Kudüs olarak tanıma önerisi dışında yeni bir şey söyleyemedi. İsrail'i ilk tanıyan Müslüman ülke olma unvanına sahip Türkiye'den, başka ne öneri gelebilirdi ki? Ne İsrail ile sürdürülen ekonomik ilişkilerin ne de siyasi ve askeri bağların kesilmesinden bahsedildi. Doğu Kudüs'te elçilik bile açamayan, ancak kendini mazlum Filistin halkının hamisi gibi sunma heveslisi olan Erdoğan Türkiye'sinin önerisi ise toplantıda karşılık bulmadı.

Türk sermaye devleti de dahil toplantıya katılan İslam ülkelerinin Filistin sorununu iç politika malzemesi olarak kullandıkları bilinmektedir. Ancak iş emperyalist-siyonist güçlere karşı bir duruş almaya geldiğinde, bu ülkelerin işbirlikçi egemen sınıflarının bunu yapamayacağı

ortadadır. Onların tek yapabildikleri Filistin halkının acılarını istismardan ibarettir.

Malumun ilanından öte bir anlam ifade etmeyen bu toplantının bir diğer dikkat çekilmesi gereken boyutu ise Türkiye'nin İslam dünyasının liderliğini yapmamasına da Filistin davasının istismarında "liderliği" kimseye bırakmadığı gerçeğidir. Yolsuzluk, vergi kaçırma vb. gibi tartışmalarla uğraştığı bir süreçte çok da işine gelen bu "fırsat" Erdoğan iyi bir şekilde değerlendirmiştir. İç kamuoyuna yönelik algı operasyonlarına devam etmek için sonuç bildirgesinde "küçük" bir değişiklikte bulunmaktan utanmamışlardır. Dışişleri Bakanlığı sitesinde İngilizce olarak dünya kamuoyuna paylaşıldan farklı olarak, İİT'nin "Başkenti Doğu Kudüs olan Filistin Devletini tanıdığımızı teyit ederken, tüm dünyayı Doğu Kudüs'ü Filistin Devletinin işgal altındaki başkenti olarak tanımaya davet ediyoruz" demişlerdir. Böylelikle, AKP tipi kurnazlığın ve Filistin sorununun nasıl istismar edildiğinin yeni bir örneğine imza atılmıştır.

Başta AKP Türkiye'si olmak üzere

toplantıya katılan diğer İslam ülkelerinin gerçekte Filistin sorununa ilgisiz olmalarına rağmen yine de onu istismar etmeleri şaşırtıcı değildir. "One Minute"ten sonra İsrail'le ticaretin beş kat arttığı, Mavi Marmara davasının akıbeti gibi örnekler yakın tarihi takip edenler için akla ilk gelenlerdir.

Daha yakın örnek ise 25 Kasım'da Türkiye'nin de dahil olduğu İslam İşbirliği Teşkilatı'nın Riyad'da düzenlenen savunma bakanları toplantısında yaşandı. Toplantıda Filistin direniş hareketleri terör örgütleri olarak gösterilirken tek kelime etmeyenlerin, bugün Filistin halkına yattıran acılarla ve yapılan haksızlıklarla sorunları yoktur. Onların yüzü emperyalist-siyonist efendilere dönüktür, Filistin halkına değil.

Nasıl ki 1947'den beri Filistin toprakları İsrail tarafından işgal edilirken sessiz kalmışlarsa, dünyanın gözü önünde İsrail tarafından yapılan katliamlar için savaş suçları mahkemesi kurulmasına bile çaba harcamamışlarsa, bundan sonra da emperyalizmin çıkarları güdümünde

davranmaya devam edeceklerdir. Esasta ABD'nin Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıyan kararının daha 1995'te ABD Kongresi'nce kabul edildiğini bilmelerine rağmen, bu kararın şimdi açıklanmasına efelenenleri tabi ki ABD de ciddiye almamaktadır.

ABD emperyalizminin ve de İsrail Siyonizminin Ortadoğu için güttüğü kirli planlarını kurguladığı yeni satranç oyununun nasıl devam edeceği, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da Kral Salman, ABD Başkanı Trump ve Mısır Devlet Başkanı El-Sisi'nin ışıklı bir küre önünde verdikleri pozdan anlaşılırmaktaydı. Bugün Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan etme hamlesi de bu sürecin bir parçası olarak işletiliyor. Arap dünyasında Mısır, Suudi Arabistan, BAE ve İsrail ile normalleşen ilişkilerin ışığında ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik "savaş oyunları" rahatlıkla devam ediyor.

Öte yandan ABD daha önce Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da, Suriye'de ve Yemen'de olduğu gibi "Müslüman kanı" dökülen diğer kanlı icraatları karşısında Arap ve İslam dünyasının diğer ülkelerinin "reel" politik çıkarlar adına bu "savaş oyununda" nasıl bir pozisyon aldıklarını ve alacaklarını biliyor.

Bölgede emperyalizm ve Siyonizm güçlendikçe emekçi halkların kanının daha çok aktığı ve akacağı bu kirli savaş denkleminde, başta Filistin halkı olmak üzere bölgenin ezilen tüm halkları çözüm için ne emperyalist güçlerden ne de acılarını istismar eden işbirlikçi ülke yönetimlerinden medet umabilir. Çözüm anti-emperyalist, anti-siyonist emekçi halkların mücadelesi ve dayanışmasıyla elde edilebilir.

**Kayıt dışılığı
"çözüm"
aldatmacası**

Sermaye devleti işçi ve emekçilerin sigortasız çalışma gibi yakıcı sorunlarına çözüm getirmeyen, göz boyamak için çeşitli adımlar atıyor. Sömürüye, ağır çalışma koşullarına karşı emekçileri din istismarıyla, "şükür" telkinleriyle dizginlemeye çalışan sermaye iktidarı şimdi de kayıt dışı istihdamla sözde "mücadele" adı altında "imam"ları devreye soktu.

Patronlar yararına teşvikleri arttıran, esnek ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırıp işçi çıkarılmayı kolaylaştıran, işçi ve emekçilerin haklarını aramasını polis zoruyla engelleyen sermaye devleti, bunların üzerine kayıt dışı istihdamın "kul hakkı yemek" olduğunu anlatmaları için imamları görevlendirdi.

Antalya'da yapılan, SGK'nın Diyanet İşleri Başkanlığı desteğiyle 15 ilde gerçekleştirdiği Kayıtlı İstihdamın Desteklenmesi Projesi (KİDEP) ana temalı Din Görevlileri Konferansı'nda, 9 milyona vardığı açıklanan sigortasız işçiliğe karşı imamlar ve kadın din görevlilerinin camilerde "kayıt dışılıkla mücadeleyi ve bu konudaki dini sorumlulukları" anlatacağı, hutbe vereceği söylendi.

SGK Kayıtdışı İstihdamla Mücadele Daire Başkanı Yakup Süngü, etkinlikte yaptığı konuşmada kayıt dışı istihdamın önlenmesinin, bu yönde alınacak tedbirlerle değil, kayıt dışı işçi çalıştırmanın "kul hakkı yemek olduğunun" kavratılmasıyla çözüleceğini iddia etti.

AKP-cemaat kavgası ve “FETÖ”yle mücadele” demagojisi

AKP ile cemaatin ilişkisi herkesçe bilinen bir gerçek. Şimdilerde ise, bir dönemin “hizmet hareketi” terör örgütü, “gel artık, bitsin bu hasretlik” diye seslenilen kişi de terör örgütü lideri. Dinleri para, kâbeleri ABD olanların ortaklığı da bu kadar oluyor ancak, tıpkı dünün “hayırsever iş adamı”nın bugün “İran ajanı” ilan edilmesi gibi. 1960’lı yıllarda birlikte Amerikan filolarını kible yapıp namaza duranlar, Komünizmle Mücadele Dernekleri’nde buluşup anti-empyalist gençliğe saldıranlar, bugün artık birbirleriyle açıktan bir savaş halindedir.

1960’larda artan sosyal hareketlilikle beraber, bizzat ABD tarafından devrimci mücadeleye karşı ortaya çıkarılan bu gerici odaklar, 12 Eylül darbesiyle iyice önleri açılarak adım adım iktidara taşındı. 2002 yılında gericiliğin çatı partisi olarak hükümet olan AKP, zaman içinde -cemaatle ortak hareket ederek- devlet bürokrasisinde karşısında olan tüm kesimleri tasfiye ederek tek güç haline geldi. Süreç içinde emperyalistlerin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin bir dediğini iki etmeyen bu has düzen partisi, bir yandan da yandaş sermayeyi semirttikçe semirtti. Ancak bu gerici ittifakın önündeki pasta büyüdükçe anlaşmazlıkları o oranda arttı. 17-25 Aralık operasyonları ile iyice açığa çıkan bu çatırdama, 15 Temmuz darbe girişimi ile doruk noktasına ulaştı. Bu tarihin ardından “FETÖ” bahanesiyle kelimenin tam anlamıyla bir cadı avı başlatan AKP dizginsiz bir şekilde devlet terörü uyguluyor. “FETÖ ile mücadele” bahanesiyle ilan edilen OHAL’in ardından, bu sopanın sivri ucu yine ilerici ve devrimci güçlere dokunuyor. Bu süreçte yüzlerce ilerici-devrimci dernek kapatıldı, muhalif kamu emekçileri işinden edildi, basın üzerindeki sansür inanılmaz boyutlara tırmandırıldı.

Onları bir araya getiren de, tersinden aralarının açılmasına yol açan da yine çıkardır. Dolayısıyla cemaatle mücadele dedikleri şey de bir palavradan ibarettir. Bu mücadele(!) sürecini belirleyen iki klik arasındaki güç dengesidir.

Hal böyleyken geçtiğimiz günlerde bütçe görüşmelerinde konuşan Berat Albayrak, yüz binlerce kişi gibi cemaat okullarında okuduğunu ancak kendisini onlara “satmadığını” söyledi. Berat Albayrak’ın bu açıklaması kirli geçmişlerini reddedemediklerinin bir göstergesi. Üstelik bu ilk itiraf da değil. 17-25 Aralık’ın ardından Erdoğan’ın “ne istediler de vermedik” diye yakınması, “kandırıldık” temalı hezeyanları bir gerçeği ifade ettiği gibi, bir itiraf niteliği de taşıyor. Aynı batakılıkta türeyenler, ortak bir geçmişe sahipler. Bu geçmişi karartmak, hiç değilse işçi ve emekçileri “kandırıldık” masalına

inandırabilmek için yargı oyunlarını da devreye sokuyorlar. Sermaye devletinin yargı mekanizmasını tamamen tekeline alan AKP, yazdığı senaryo üzerinden cemaatin, 17 Aralık 2013’teki yolsuzluk operasyonları öncesinde “terör örgütü” olmadığına hükmetmişti. Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun bu kararına göre cemaat, “sonradan terör örgütüne dönüşen dini bir kült, bir ahlak ve eğitim hareketi” olarak ifade edildi.

AKP ve cemaat ortaklığı su kadar yalın bir gerçekken, bu kirli ittifakı “kandırıldık” diyerek geçiştirmeye çalışanlar, milyonların aklıyla adeta alay ediyorlar.

Bir yandan OHAL’in verdiği nimetlerle hapisaneler ilerici ve devrimcilerle doldurulurken, diğer taraftan “FETÖ”den tutuklu bulunan eski ortak ve işbirlikçilerin de çeşitli “hastalık” bahaneleriyle salıverildiği hatırlanacaktır. Ali İsmail Korkmaz’a son tekme vuran polis Mevlüt Saldoğan’ın avukatı Mutlu Karayılan “FETÖ” iddiasıyla tutuklanmıştı. 6 yıl 3 ay hapis cezası alan Karayılan, kararın verildiği duruşmadan 2 gün önce, “varis” ameliyatı olacağı bahanesiyle tahliye edilmişti. Yine “FETÖ” davasından yargılanan, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş’ın damadı Ömer Faruk Kavurmacı da “uyku apnesi” ve “epilepsi” rahatsızlıkları nedeniyle tahliye edilmişti.

Bu tek tek veriler dahi AKP-cemaat ikilisinin kirli geçmişlerini ve “FETÖ” ile mücadele” söyleminin sahteliğini ortaya koymaya yeter. Sonuçta onları bir araya getiren de, tersinden aralarının açılmasına yol açan da yine çıkardır. Dolayısıyla cemaatle mücadele dedikleri şey de bir palavradan ibarettir. Bu mücadele(!) sürecini belirleyen iki klik arasındaki güç dengesidir. Bu tabloda işçi ve emekçilerin yapması gereken bu mücadele(!) aldatmacasına kanmamak, düzen içi çatışmalara yedeklenmeden kendi bağımsız sınıf çıkarları etrafında kenetlenmektir.

Zarrab davası jüri kararı aşamasındaydı

ABD’de Halkbank Eski Genel Müdür Yardımcısı Mehmet Hakan Atilla’nın tutuklu tek sanık olduğu davada jürinin karar aşamasına gelindi. 19 Aralık’ta görülen duruşmada savcılığın Atilla’yı sorgusu tamamlandı. Atilla’ya, Zarrab ve bankanın genel müdürü Süleyman Aslan ile birlikte İran’a yönelik yaptırımların delinmesi amacıyla yapılan altın ticaretine ilişkin sorular soruldu. Atilla bu yöndeki suçlamaları reddetti.

TARAFLAR SON BEYANLARINI SUNDU

Sorgunun tamamlanmasının ardından taraflar son beyanlarını sundu. Savcılık adına söz alan Michael Lockard, “multi-milyar dolarlık

yaptırım delme programını örtbas etmek için Atilla’nın söylediği yalanlar davası” tanımlamasında bulunarak Atilla’nın sürecin başından beri bu ağın bir parçası olduğunu söyledi.

Atilla’nın avukatlarından Victor Rocco ise, savcılığın iddialarıyla “makul şüphe”nin ötesinde bir delil sunmadığını, davanın Zarrab’ın ifadeleri üzerinden “şov”a dönüştüğünü öne sürdü. Zarrab’ın suçlarına ve ABD’yle yaptığı işbirliğindeki çelişkiye değinen Rocco, yalan ifadelerde bulunduğunu iddia ettiği Zarrab’ın işlediği suçlardaki ortağının, Halkbank eski Genel Müdürü Süleyman Aslan olduğunu savundu.

Türkiye saatiyle 20 Aralık akşamı süren duruşmada jüri kararı aşamasına gelindi.

Metal'de son viraj

Aralık ayı başında MESS ile iş kolunda yetkili 3 işçi sendikası arasında uyuşmazlık tutanaklarının tutulması ile birlikte toplu sözleşme sürecinde son viraja girildi. Resmi arabulucu sürecinde anlaşma sağlanamadığı takdirde grev hazırlıklarının başlamasının gerektiği TİS sürecinde, MESS'in en büyük kozunu ise siyasal atmosferin ağırlığı ve grev yasakları oluşturuyor.

Siyasal atmosferin ağırlığı ve elbette ki Metal Fırtına'nın ardından gerçekleştirdiği işçi kıyımları MESS'e çok daha pervasız davranma imkânı vermiş görünüyor. Öyle ki, Metal Fırtına'dan beri en çok tartışılan konuların başında gelen 3 yıllık sözleşme 2017 TİS'lerinde metal işçisinin karşısına bir kez daha bir dayatma olarak çıkmış durumda. TİS dönemlerinin fabrikalarda yarattığı gerilimin farkında olan MESS, sözleşme sürelerini uzatarak gerilimi azaltma arayışını kırmızı çizgisi haline getirdiğini açıkça ifade ediyor. Bununla birlikte kârlılık ve üretim rekorları haberleri gazeteleri süslerken enflasyon oranında zam önerisi ve özellikle ikramiyelere yönelik kırpmaya girişimleri MESS'in pervasız saldırısının öne çıkan başlıkları.

Bu dayatmaların ise metal işçisinde önemli bir öfkeye neden olduğu açık. İçinden geçilen dönemin tüm olumsuzluklarına rağmen metal işçisi Metal Fırtına'da yarım bıraktığı hesabı kapatmak için bir yol arayışında.

Bilindiği gibi Metal Fırtına'da bilinç ve örgütlenme alanındaki eksiklikler nedeniyle önemli kazanımlara imza atsa da kalıcı bir zafer elde edemeyen metal işçisi, o dönem MESS ve Türk Metal çetesi ile hesabını erteleyerek 2017 sözleşmelerine havale etmişti. Ne var ki, geride kalan iki yılı MESS ve ortakları metal işçisine göre çok daha iyi değerlendirmiş durumdadılar. Ya da buzdağının görünen yüzünden yansıyan tablo bu yönde. Zira, metal işçisinin halen ciddi beklentileri olsa da tartışmaları belirleyen halihazırda MESS'in dayatmalarıdır.

Buzdağının görünmeyen tarafında ise kabına sığmayan bir öfke metal işçisinin bağrında birikmeye devam ediyor. Bu öyle bir öfke ki, Metal Fırtına'nın öncü işçileri fabrikalardan "uzaklaştırılmış" olmasına, işsizlik oranı sürekli olarak artmasına ve kriz tehlikesi her geçen gün çoğalmasına, 15 Temmuz gerici propagandası ile bilinçler bulandırılmasına ve OHAL sopası etkin şekilde kullanılmasına rağmen sendikal çetenin denetiminde de olsa metal işçisi bu süreci eylemlerle karşıyor.

Halen yoğun bir bilinç bulanıklığı ve örgütlenme alanında ciddi bir zayıflık bulunsa da çalışma ve yaşam koşulları üzerinden güçlü bir hoşnutsuzluk kendisini hissettiriyor. Bu sadece MESS grup sözleşmeleri üzerinden yansıyan bir tablo da değil. 15 Temmuz'dan beri OHAL ilerici toplumsal muhalefetin üzerine bir karabasan gibi çökmesine rağmen işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele arayışı bu dönemde hiç de azalmadan devam ediyor. İşçi sınıfının bütünü kesen bu tablo içinde ise metal işçisinin ve elbette MESS üyesi iş yerlerinde çalışan işçilerin özel bir önemi bulunuyor.

Tam da bu yüzden, Türk Metal gibi bir ihanet şebekesinin TİS taslağında kârlılık rekorları karşısında bir hiç olan ama genel tabloda çok görünen %38 gibi bir zam teklifi yer alıyor. Tam da bu yüzden, uyuşmazlık aşamasının ardından OHAL karanlığında binlerce işçi ile fabrikalarda eylemler gerçekleştirmek zorunda kalıyor. Hatta sadece Türk Metal çetesi değil, MESS grup TİS'lerinin en etkisiz elemanı Çelik-İş bile yetkili iş yerlerinde eylem yapmak zorunda kalıyor.

Elbette bu eylemlerin tamamı göstermelik eylemler. Türk Metal ve Çelik-İş, hatta Birleşik Metal-İş bürokratlarının da metal iş kolundaki sermaye egemenliğini kırmak gibi bir derdi bulunmuyor. Onlar, bir koro halinde kendi koltuklarını kaybetmeyecekleri noktaya kadar gidip işçinin korkusunu depreştirmeyi ve yarı yolda bırakmayı çok iyi biliyorlar. Özellikle Türk Metal'in yetkili olduğu fabrikalarda eski işçiler bu gerçeği çok iyi biliyorlar ve o yüzden gerçekleşen eylemlere de bir mesafe ve tepki ile yaklaşıyorlar.

Ama buna rağmen tam da OHAL karanlığında ve içinden geçilen baskı ortamında binlerce işçinin fabrikalarda gerçekleştirdiği eylemler metal işçisinin tüm olumsuzluklara rağmen taşıdığı

ğü mücadele potansiyeli anlamında çok şey anlatıyor. İhanet şebekeleri metal işçisinin öfkesini göstermelik eylemlerle dindirmeye çalışıyor, çünkü o öfke patladığında sınıf devrimcileri ile buluşacağını ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorlar.

En başta söyledik, MESS'in bu süreçteki en önemli kozunu siyasal sürecin ağırlığı ve grev yasakları oluşturuyor. TİS süreci grev aşamasına eriştiği takdirde tartışmasız bir şekilde herkes grev yasaklarına kesin gözü ile bakıyor. MESS'in bu kadar rahat ve pervasız davranmasının nedeni olan bu durum metal işçisinin de halihazırda en zayıf noktasını oluşturuyor. Metal işçisinin görece ileri bölüğünü oluşturan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin EMİS grevi, daha doğrusu o dönemki grev yasağı karşısındaki tutumu bu açıdan çarpıcı bir örnek.

Hatırlırsa o dönem, Birleşik Metal-İş bürokratları için satışı kolaylaştıran en önemli etmen metal işçisinin sermaye devleti ile karşı karşıya gelmekten halen uzak oluşu idi. Daha grev başlamadan grev yasağı kararı alındığı ve açıklanmasının ertelendiği ortaya çıkmasına, fabrikaların kapısına TOMA'lar dayanarak devletin çıplak müdahalesi ayan beyan görülmesine rağmen işçinin genel eğilimini iş yerlerine dönerek sermaye devleti ile değil, patronla "mücadele"ye devam etmek oluşturuyordu.

Bu pratik deneyimden de yola çıkarak metal işçisinin 2017 TİS'lerinde taleplerini elde edebilmesi için grev yasaklarına karşı alacağı tutum belirleyici olacaktır. Ki, bu da yine metal işçisinin bağrında taşıdığı öfkeyi siyasal sınıf bilinci ile ne kadar yoğunabildiği ile doğru orantılıdır. Metal işçisi, EMİS greviden cam grevine, son olarak Anadolunun bozkırında Sumitomo'da yaşananlara kadar son dönemin gelişmelerini bu gözle değerlendirebildiği ve kendisini buna uygun şekilde

hazırlayabildiği oranda grev yasaklarını parçalayıp OHAL karanlığını yırtacak güce de sahiptir.

Son dönem işçi hareketindeki tüm gelişmeler gibi 2017 TİS süreci de siyasal sınıf hareketinin mayalandığı bir alandır. MESS, AKP hükümeti ve ihanet şebekelerinin tüm hesap ve çabaları metal işçisini sömürü düzenine hapsedmeye yöneliktir. Tam da bu yüzden mücadele arayışı güçlendikçe sermaye devletinin işçi düşmanı yüzü çok daha çıplak bir şekilde gün yüzüne çıkmaktadır.

Metal işçisinin geniş bölüklerinin halen bu çıplak gerçeği göremediğinden yola çıkıp rahat davrananlar yanılıyorlar. Bu yanılgıların somut dersleri ise yine metal işçisinin mücadele geçmişindedir.

1976-77'de MESS, o dönem tek tek iş yerlerinde yapılan sözleşmeleri birleştirerek, böylece dönemin işçi sendikası Maden-İş'i her cephede savaşa sürerek ezeceğini hesaplıyordu. Ortaya çıkan sonuç tüm hesaplarını tuzla buz etmişti. Parça parça grevler birleşmiş, metal işçisinin "Büyük Grev"i MESS'i bozguna uğratmıştı. Büyük Grev'in arkası ise DGM boykotları, faşizme ihtar eylemleri gibi metal işçisinin kendisini siyasal mücadele alanında gösterdiği örneklerdi.

Aradan 40 yıl geçtikten sonra metal fırtına ile metal işçisi birleşik mücadelenin etkisini ve gücünü bir kez daha gördü. Halen eksik olan, bu mücadelenin siyasal sınıf bilinci ile yoğunlaşmış örgütlü bir nitelik kazanmasıdır. Bu yanılla bugün grev yasaklarının arkasına saklanarak purolarını yakıp pervasızca dayatmalarda bulunanlar işçi hareketinin siyasallaşmasına kan taşıyor, kendi mezarlarını kazıyorlar.

Metal işçisi ise MESS kodamanlarını kendi kazdıkları mezara gömmeye görevini seve seve yerine getirecektir. Elbette sınıf devrimciliğinin önderliği ve rehberliği ile...

Her yönüyle güçlü bir Mesleki Eğitim Kurultayı için...

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı, hedefi ve ihtiyacı ekseninde gündeme gelen Mesleki Eğitim Kurultayı çalışmaları başlamış bulunuyor. Ocak ayı içerisinde toplanacak kurultay, bir dizi başlık üzerinden mesleki eğitimi tartışacak, politik ve pratik olarak atılacak adımlara yön çizmeye çalışacak. Kamuoyuna açıklanan kurultay deklarasyonunda da ifade edildiği gibi, mesleki eğitimin sınıf ve gençlik mücadelesi açısından taşıdığı önem, kurultay vesilesiyle bir kez daha ortaya konulacak. Gençlik mücadelesi açısından olduğu kadar sınıf mücadelesi açısından da temel önemde bir yer tutan mesleki eğitimin; öncesi, kurultay anı ve sonrası ile bütünlüklü bir planlama ve pratik çabaya konu edilmesi kurultayın başarısını güvenceleyecektir.

Mesleki Eğitim Kurultayı, kurultay gündemleri üzerinden de görüleceği üzere, gençlik ve sınıf mücadelesi açısından bir dizi başlığı ele alacak. Bu başlıklar ekseninde sermayenin yönelimleri ve ihtiyaçları ile mesleki eğitim alanında bulunan bugünün ve geleceğin işçilerinin sorunlarını masaya yatıracak. Somut sorun alanları üzerinden mücadele taleplerini, hattını ve bakışını bir dizi pratik deneyim ekseninde ortaklaştırmaya, önümüzdeki dönem mücadelesi açısından yol gösterici bir içeriğe büründürmeye çalışacak. Kurultay hazırlık süreci, düşünsel bir yoğunlaşma ve tartışma süreci olduğu kadar, karşılaşılan sorunların somutluğu içinde pratik ve politik olarak bir mücadele süreci olarak ele alınmalıdır. Buna uygun bir hedef, planlama ve gündelik yaşamın akışı ile bütünlüğü içinde sınıf mücadelesinde yaşanan gelişmelere taraf olma hedefli bir hazırlığa konu edilmelidir. Tek tek kurultay başlıkları gerçek kapsamı ile ancak bu yönlü bir pratik çabanın, bu çabanın ortaya çıkarttığı deneyimin, bu deneyimleri güvenceleyebilecek örgütsel zeminlerin ve bütün bunlar üzerinden ifadesini bulacak bir düşünsel yoğunlaşma ve tartışma sürecinin içinden geçerek gerçek anlamını bulabilir.

Sınıf mücadelesi açısından mesleki eğitimi bütün bir kapsamıyla yerli yerine oturtabilmek, genelliği içinde ifade edilen yönlerini somut bir mücadele hattı ve bakışı ekseninde netleştirebilmek, sınıf mücadelesinin kendi içinde özgünlükler taşıyan bu alanını devrimci sınıf çalışmasının kendini üretebildiği alanlar haline getirebilmek, çalışmanın bugünden başlayarak uzun soluklu pratik bir süreç olarak işletilebilmesine bağlı. Ku-

Kurultay tek tek fabrikalarda, sanayi havzalarında, iş kolu ölçeğinde süren pratiklere mesleki eğitim alanının özgünlüklerini gözetken müdahale çabası ile yerli yerine oturabilir. Bu pratik çabanın etkisini, motivasyonunu ve enerjisini taşıyabildiğinde, gerçek anlamıyla mesleki eğitimin mücadele kürsüsü olabilir.

rultay bu bütünlüğün içinde, önümüzdeki döneme yol gösterme misyonunda başarı sağlayabildiğinde, başlayıp biten bir süreç değil, mücadeleye ivme katan mütevazı bir basamak olabilir.

***

Mesleki eğitim alanı bizim için her dönem temel bir tartışma başlığı olageldi. Bu alanın sorunları ve örgütlenme ihtiyacı sınıf çalışmamızın temel gündemleri arasındadır. Son yıllarda sermayenin attığı bir dizi adım, bu adımlarla bağlı içinde mesleki eğitimin hızlı dönüşümü ve kapitalist üretim süreciyle entegrasyonunda alınan mesafe bu ilginin güçlendirilmesi ihtiyacını daha yakıcı hale getirmiş bulunuyor. Kurultay tam da bu ihtiyaç vesilesiyle gündeme gelmiş oldu. Kurultay hazırlık süreci, sermayenin bu alanlarda giriştiği dönüşüm sürecini ve hedeflerini araştırma, tartışma, anlama süreci olarak işletilebilmelidir. Mesleki eğitim alanını, bu alanda bulunan sınıfın genç güçlerini mücadelenin bir parçası haline getirebilmenin sorunları, bunu olanaklı kılacak somut mücadele taleplerinin ve taktiklerinin netleştirilmesi, yine bu mücadeleyi güvenceleyecek örgütsel hat bir bütünlük taşımaktadır. Kurultay çalışmaları ve hazırlığı bu bütünlüğe yanıt üretebilme hedefiyle ele alınabilmelidir. Bu çabanın kolektifleştirilebilmesi, ortaya çıkan sonuçların genele mal edilebilmesi ve nihayet kurultay kürsüsünün bu sonuçları en özlü biçimde ifadelendirebilmesi kurultay hazırlığının temel yönlerinden birisi olabilmelidir.

***

Kurultay hazırlık süreci aynı zamanda mesleki eğitim alanı ile sınıf mücadelesinin gündemleri arasında pratik bir bağ kurma çabasını içermeli, halihazırda güncel planda yaşanan gelişmelere, fabrika merkezli süreçlere taraf olabilmelidir. Fabrikalarda son yıllarda sayıları giderek artan stajyer işçiler, pratik mücadele ve örgütlenme süreçlerinde önemli bir kesimi temsil etmektedirler. Stajyer işçilerin sorun alanlarının, taleplerinin ve fabrika merkezli örgütlenme sorunlarının tartışılması, somut pratik süreçlerin örgütlenmesinin, bu pratiklerin ortaya çıkarttığı deneyimlerin niteliğine göre şekillenecek, gerçekçi sonuçlara ulaşılabilecektir. Kurultay tek tek fabrikalarda, sanayi havzalarında, iş kolu ölçeğinde süren pratiklere mesleki eğitim alanının özgünlüklerini gözetken müdahale çabası ile yerli yerine oturabilir. Bu pratik çabanın etkisini, motivasyonunu ve enerjisini taşıyabildiğinde, gerçek anlamıyla mesleki eğitimin mücadele kürsüsü olabilir. Metal TİS'leri ve başlayan eylemsel süreç, tek tek fabrikalarda yaşanan sendikal örgütlenme deneyimleri vb. gündemler ile fabrikalarda stajyerlerin bağlı kurma çabası sınıf cephesinde kurultay hazırlığı kapsamında verilebilecek güncel örnekler durumundadır.

Yine fabrika merkezli çalışmalarda ve örgütlenme hedeflerinde stajyer işçilere ulaşma, mücadele ile bağlarını kurma, bilinç ve örgütlülük düzeylerini geliştirme çabasının yanı sıra fabrikalarda bulunan işçilerin stajyerlere, onların

sınıf mücadelesinin bugünü ve geleceği açısından taşıdıkları stratejik öneme dair bilinç planında yaşayacakları gelişim temel önemdedir. Bu temelde alınacak mesafe fabrikalarda bütünlüklü bir mücadelenin örgütlenmesi açısından olduğu kadar, stajyerlere ulaşmak, gündemlerle bağlı kurabilmek, bilinç ve örgütlülük düzeylerinin yükseltilmesi açısından da kritik önemdedir.

Devrimci sınıf çalışmamız bu bütünlüğü gözeterek kurultay sürecini planlayabilmeli, kurultayı ve gündemlerini kapsamlı bir tartışma ve pratik müdahale süreci olarak örgütleyebilmelidir. Buna eşlik eden bir zeminde olabildiğince geniş kitlelere ulaşabilecek bir hedefle davranmalı, yaygın bir çağrı faaliyetini güvenceleyecek somut pratik ve örgütsel adımlar atabilmelidir.

***

Kurultaya kısa bir zaman kaldı. Denilebilir ki bu kısa zaman dilimi içerisinde yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız kapsamıyla bir kurultay hazırlık süreci örgütlemek kolay değil. Böyle de olsa bugünkü temel hedefimiz, bu kapsamıyla ne kadar güçlü bir süreç örgütlenip örgütlenemediği değil, bu eksende bütünlüklü kolektif bir çaba, yönelim ve bunların somut sonuçlarının kurultaya taşınabilmesidir. Hem politik hem de pratik olarak kurultayın yön gösterici misyonunu bugünkü somutluğu içinde başarıyla yerine getirebilmesidir. Her yönüyle güçlü bir Mesleki Eğitim Kurultayı tüm sınıf devrimcilerinin temel sorumluluğudur.

insanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf bir ücret için

Devrimci sınıf sendikacılığı!

2017 yılının son günlerine yaklaşırken, asgari ücret sefaletine mahkum edilen milyonlarca işçinin gözü kulağı asgari ücrete yapılması beklenen zam haberinde. 1 Aralık'ta başlayan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun tiyatroları geçtiğimiz yıllardan farksız sahnelere konu oluyor. Komisyonun belirleyeni olan hükümet ve patronlar adına yapılan açıklamalar işçilere yine sefalet zammının yolda olduğunun haberini veriyor.

Bakan Jülide Sarıeroğlu, "İşçi ve işverenden fedakarlık bekliyoruz. Son 15 yılda asgari ücreti 7,5 kattan fazla arttırdık" sözleri ile sefalet ücretlerine mahkum edilen işçilere sermaye adına daha fazla "fedakarlık" yapmalarını teklif etti. Hükümet ve sermaye cephesinde yıllardır sergilenen, işçileri aldatan ve kafalarını karıştıran açıklamalar yeniden tezahür ederken, işçileri temsil ettiği söylenen sendikalar henüz göstermelik çıkışlar ve basın toplantıları dışına çıkan bir tutum sergilemiş değil.

Daha en başında Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, 2018 yılında geçerli olacak asgari ücretle ilgili, "Bizim resmi talebimiz, 2018 yılında net 1893 lira 90 kuruş. Bu rakamı bize versinler, biz hemen yarın buna imza atalım" derken, onun biraz ötesine giden DİSK Genel Başkanı Kani Beko ise, "Asgari ücret tespitinde geçim koşulları, verimlilik ve milli gelir artışı dikkate alınmalıdır. Asgari ücret tümüyle vergi dışı bırakılmalıdır. As-

gari ücretin enflasyon karşısında korunması, milli gelir artışından yararlanması, ücretin geçim ücreti olabilmesi, asgari ücrette yaşanan kayıpların giderilmesi için asgari ücret net 2 bin 300 lira olmalıdır" açıklamaları ile işçilerin insanca yaşamalarına yetecek bir talep dahi öne süremediler.

Devlet kurumu olan TÜİK'in her ay açıkladığı resmi rakamlar dahi sendikaların talep ettiği zam oranlarının yetersizliğini açıkça göstermektedir. Her yıl çeşitli bahanelerle asgari ücrete göstermelik zamlar yapılırken sendikaların talep ettikleri zam oranlarını almaları için bile çetin bir mücadele vermeleri gerekmektedir. AKP ve sermaye çevreleri asgari ücret artışını yılda tek sefere indirirken sesini çıkartmayan bürokrat takımının

açıklamaları tamamen göstermeliktir. Geçmiş yıllarda "biz üzerimize düşeni yaptık" diyebilmek için sözde kampanyalar örgütleyen DİSK'in tutumu ise geçtiğimiz yıllardaki yetersiz pratiklerinin yanından bile geçmiyor.

Masa başlarında müzakere ederek sermayeden ve onun demir yumruğu olarak hareket eden AKP iktidarından hak kopartabileceği yanılışına kendileri bile inanmazken işçileri bu masalla inandırmaya çalışmaktalar. Böylece emekçilerin sefalet ücretine mahkum edilmesine göz yumuyorlar. Keza, sermaye ve AKP iktidarının emekçilere dayattığı kölelik koşullarının oluşmasında sendikaların ve bunlara hakim icazetçi-işbirlikçi anlayışların da payı büyüktür.

Asgari ücret üzerinden bugün bir kez

daha karşımıza çıkan, aslında yıllardır süregelen sermaye dayatmalarından kurtulmanın yolu sermaye düzenine karşı mücadele etmekten geçiyor. Bu mücadelenin başarısı ise işçi sınıfının önünde engele dönen sendikal bürokrasinin aşılmasına bağlıdır. Aynı şekilde, insanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf bir ücret için söz, yetki ve kararın işçilerde olduğu devrimci sınıf sendikacılığı anlayışının yaratılması bugün işçi sınıfının önünde duran acil görevlerden birisidir. Sermayenin ve AKP'nin dolaysız koltuk değneklerine dönüşen, işçilerin öfkelerini kontrol altına alarak köleliğe mahkum eden sendikal bürokrasinin aşılması, sermayeye karşı verdiği mücadelede işçi sınıfının kurtulduğu kalın bir zincir olacaktır.

"Birlikte mücadele edersek sefalet koşullarını aşabiliriz"

Çorlu'dan işçi, emekçi kadınlar ve işsiz bir genç, sefalet koşullarının mücadeleden edilerek değiştirilebileceğini belirttiler.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 2018 için asgari ücreti belirlediği bir süreçte, Çorlu'dan işçi, emekçi kadınlar ve işsiz bir gençten asgari ücrete dair görüşlerini aldık. Emekçi kadınlar her sene asgari ücrete yapılan zammın sefalet düzeyinde kaldığına değinerek, ihtiyaç maddelerine yapılan zamlarla bunun da misliyle geri alındığına dikkat çektiler. Emekçiler bu durumun değişmesi için birlik olarak harekete geçmek gerektiği çağrısında bulundular.

fabrikada çalıştığını belirterek, asgari ücretle ilgili şunları söyledi: "Yıllardır fabrikalarda çalışıyorum her asgari ücret zammında gördüm ki aynı terane okunuyor. Yani ilk önce yüksek bir zam beklentisi yaratıyorlar, sonra da üç kuruş veriyorlar 'haydi yaşa' diyorlar. Bununla da bitmiyor, verdiği zammın üç katını hemen akabinde alıyorlar. Nasıl mı alıyorlar? Yiyeceğe, elektriğe, suya, doğalgaza yaptıkları zamlarla birlikte geri alıyorlar. Yani insan diyor ki keşke yapmasalardı." Emekçilerin bu durumu hep sineye çektiğini belirten işçi, hep birlikte mücadele edildiğinde sefalet koşullarının aşılabileceğini ifade etti.

kadın işçi, bir çocuğu olduğunu, eşinin de çalışmasına karşın geçinmekte zorluk çektiklerini belirtti. "Asgari ücretle bir aile nasıl yaşayabilir görüyoruz" diyen kadın işçi, devamında şunları belirtti: "İnsanların iki, üç... çocuğu var. Bir de diyorlar 'çok çocuk yapın.' Sanki bakabiliyoruz verdikleri ücretlerle. Okul, hastane hep parayla. Hiçbir sosyal yaşantımız neredeyse kalmadı. Mesailer, ağır çalışma koşulları bizi bizden alıyor."

Bu yaşam koşullarına karşı bir şeyler yapılması gerektiğini ifade eden işçi, emekçiler arasında birbirine karşı güvensizliğin MESS grup TİS sözleşmesi döneminde aşılabileceğini söyledi.

bölümüyle ilgili iş bulamayan işsiz bir genç de şunları belirtti: "Halk Eğitim'de ücretsiz olduğunu söyledikleri kursa katıldım kurs bitiminde sertifika için 100 TL para istediler. Vermek istemediğimi söyleyince halk eğitime bağış olacağını söylediler. Bağışın gönüllülük temelinde olduğunu söyleyince zorunlu kılmaya çalıştılar." "Babam işçi emeklisi, asgari ücretin miktarı belli, neredeyse açlık sınırında. Ve bizden yaşamamızı bekliyorlar" diyen genç "Her nefesimiz bize vergi olarak dönüyor. Bir de bizden zorunlu 'bağış' almaya kalkıyorlar" dedi. Okullarda da fotokopi parası vb. adlarla paralar toplandığını belirten genç "Peki bu devlet ne işe yarıyor?" dedi.

Konuştuğumuz genç son olarak şunları söyledi: "Bu asgari ücretten yine açıklık çıkacak. Biz hakkımızı aramadığımız sürece buna mahkum olacağız. Bunu değiştirebileceğimizi biliyorum."

"ÜCRET ARTIŞI ZAMLARLA GERİ ALINIYOR"

Konuştuğumuz bir kadın işçi yıllardır

"İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRBİRİNE GÜVENSİZLİĞİ AŞILABİLİR"

Metal fabrikasında çalışan bir başka

"HER NEFESİMİZDEN VERGİ ALINIYOR, BUNU DEĞİŞTİREBİLİRİZ"

İki yıl önce mezun olmasına karşın

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

Taşeron köleliği ve AKP'nin yalanları

Taşeron çalışma sistemi, ücretli kölelik düzeninin bir tersane işçisinin diliyle "zulüm" halidir. Patronlar açısından bir kolaylık kapısıdır. Sömürüyü katmerlediği gibi, sermayenin kârını arttırabileceği bir düzenlemedir.

Taşeron şirketler, şirket bünyesinde veya dışında kurulmuş alt işveren, tali işveren veya alt işletici olarak geçerler. Alt işveren ana şirketle yaptığı anlaşmaya göre belirlenen süre boyunca üzerine aldığı işi yüklenir. Daha fazla kâr etme mantığı üzerine kurulu kapitalist sistemde sermaye sınıfı için işlevlidir, çünkü;

-İşçi maliyetinden kısarak, eğer iş yerinde kadroluların belli hakları varsa taşeronu bu haklardan mahrum bırakarak yeni bir kâr etme noktası yaratır.

-Bir iş yerindeki belli işler taşeronla verilir, böylece ana şirket hem bu iş alanına kafa yormak zorunda kalmaz hem de taşeronla devredilen işlerin sorumluluğunu da devretmiş olmanın rahatlığı ile davranır.

-Bir başka açıdan baktığımızda, iş yerindeki işçilerin kadrolu ve taşeron diye baştan bölünmüş olması sermaye sınıfı açısından en önemli noktadır.

TAŞERONLAŞMA ÖZELLEŞTİRMELERLE DOĞRUDAN BAĞLANTILIDIR

Taşeronlaşmanın, Türkiye'de neo-liberal politikaların işlerlik kazandığı, özelleştirme hamleleri ile devlet işletmelerinin kapatıldığı dönemle doğrudan bağlantılı olarak ilerlediğini görürüz. Dünyada '70'lerle başlayan neo-liberal dönüşüm, Türkiye'de '80 sonrası hayata geçirilebilen gerçek anlamıyla '90'larla birlikte işletilebilen bir süreçtir. Her türlü kamusal alanın ve hizmetin ticarileştirilmesi (özelleştirilmesi) kapsamlı 1995 yılında imzalanan GATS, MAİ ve MİGA anlaşmaları taşeronluk sistemine hız kazandırmıştır.

TAŞERONLAŞMA SINIFIN BÜTÜNLÜĞÜNÜ BÖLMEKTEDİR

İşçi sınıfının bölünüp parçalanması sermaye açısından diğer bir dizi hak gaspından çok çok daha önemlidir. Çünkü örgütsüz bir işçi sınıfı, sermaye sınıfı için en büyük kârdır. İşçi sınıfının kadrolu, taşeron, sözleşmeli vb, biçimlerde bölünmesi sendikalaşma, örgütlenme ve hak arama mücadelesi açısından ciddi

zorluklar yaratmaktadır. Zira işçiler, birbirlerine dönük gerilim ve rekabet içine girerler. Kadrolu işçiler, taşeron işçiler üzerinde tahakküm kurma, zor ve yapmak istemedikleri işleri üzerlerine bırakma gibi davranışları sıkça sergilerler.

TAŞERON İŞÇİ VE SORUNLARI

Özelleştirmenin % 90'ının AKP döneminde olduğu 1 Aralık tarihli gazetemizde çıkan yazı ile ortaya konmuştu. Özelleştirme ile doğrudan bağlantılı olduğunu belirttiğimiz taşeronluk da bu duruma paralellik göstererek 15 yılda palazlanmıştır.

Verilere baktığımızda; Türkiye'de 2002 yılındaki taşeron işçisi sayısı 387 bin iken, günümüzde 2 milyona ulaşmış bulunuyor. Üç yıl önce yapılan bir araştırmaya göre; taşeron işçilerin yüzde 4,6'sı 18-24, yüzde 59,6'sı 25-38, yüzde 23,6'sı 39-45, yüzde 9,4'ü 46-52 yaş aralığındadır.

Sadece özel sektörde değil kamu kuruluşlarında da çok sayıda taşeron işçisi istihdam edilmektedir. Taşeron işçilerinin yaşadığı sorunları şu şekilde sıralayabiliriz:

- Taşeron işçisi kadrolu işçi ile aynı iş yüküne sahip ama en başta güvenceli bir işten yoksun.

- Çalışma alanında, iş arkadaşları tarafından dışlanan bir psikoloji ile çalışmak zorunda kalmaktadır.

- En ağır işler taşeron işçilerine yaptırılmaktadır.

- Aynı işi yaptığı işçiden genelde daha düşük ücrete çalışmaktadır.

- Sigortaların düzenli yatırılmasında genelde sıkıntı çıkar.

- Düzenli bir işe sahip olmadığı ve düzenli sigorta yatırılmadığı için emekli olabilmek zorlaşmaktadır.

-İş kazası riski daha yüksektir. İş kazalarının % 90'ı taşeron kapsamındaki çalışma alanlarında gerçekleşmektedir.

-Sendikali olması engellenmektedir.

TAŞERONA KADRO YALANININ ARDI, ARKASI

Taşeron çalışmayı yaratanlar, önünü açanlar hükümet eliyle "taşeron kadro" diye sahte umutlar yayıyorlar. "Kamuda çalışan taşeron işçilerine kadro" verileceği günlerdir televizyonlarda, gazetelerde... Şu haliyle en iyi şekilde uygulandığını varsaysak bile sadece kamu alanını kapsamaması düzenlemenin tüm taşeron işçilerinin sorununu çözmeyeceğini gösteriyor. Kaldı ki sadece kamuda çalışan taşeron işçileri için bile sorunu çözecek bir düzenleme değil. Bu düzenleme ile taşeronda çalışanlar kadrolu değil "sözleşmeli personel" olarak görülecek. 3 yıllık sözleşme süreçleri ile işe alınanların devlet memurluğunda işe alınırken karşı karşıya kalınan tüm aşamaları aşması gerektiği ifade ediliyor. Bu da sınavdan güvenlik soruşturmasına, devlet memurlarının işe alınma sürecindeki tüm aşamaları kapsıyor.

TAŞERON DÜZENİNE KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

Yazının başında ifade edilmeye çalışıldığı üzere, taşeron sistemi kapitalizmin kâr için, krizini aşmak için sarıldığı bir yöntemdir. Ve altını çizmek gerekiyor ki taşeron çalışma sadece taşeron olarak çalışan işçiyi etkilemiyor. Taşeronluk ile belirlenen koşullar kanıksatılıp kadrolu işçinin çalışma düzlemi de buraya çekilmeye çalışılıyor. Taşeron çalışmanın kaldırılması, taşeronluk düzeninin son bulması için kadrolu-taşeron-sözleşmeli tüm işçiler ortak bir şekilde örgütlenmeli, sömürü düzenine karşı omuz omuza vererek mücadeleyi büyütülmelidir.

Taşeron düzenlemesi de KHK'yla yapılacak

Sermaye devletinin "taşeron işçisine kadro müjdesi" diye sunduğu ama içeriği belli olmayan düzenlemenin de 1 Ocak'a kadar KHK ile hayata geçirileceği ifade ediliyor.

Daha önce "Tüm taşeronlara kadro verilecek" sözünün gerçeği yansıtmadığı ortaya çıkmış, kadro için başvuran işçilerin bir de "güvenlik soruşturması" ve "sınav"dan geçeceği açıklanmıştı.

Ayrıca şu ana kadar yansıdığı kadarıyla belediye işçilerinin yerel yönetime bağlı iktisadi teşekküller kapsamında istihdam edileceği ve

kadro haklarının gasp edileceği belirtilmişti. Bu konuda tartışmalar ve belirsizlikler devam ederken bunların yanı sıra, emekli olup da kamuda taşeron işçisi olarak çalışanların emekli statüsünde oldukları için kadroya alınmayacağı öğrenildi.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, kadroya alınacak işçilerin eski ücretleriyle çalışacakları ve tayin haklarının bulunmayacağı ifade ediliyor.

Son yansıyan verilerle birlikte "kadro" diye sunulanın yine bir çeşit "özel sözleşmeli" çalıştığı anlaşılıyor.

“İstihdam Şurası” ve istikrarlı sahtekarlık

Bu Şura'lar yeni üretim modellerini ve sömürü mekanizmalarını katmerleştirecek, ancak kapitalizmi içerisinde düştüğü dar boğazdan kurtaramayacaktır. İşte tam da bu yüzden tarih işçi sınıfını bir kez daha göreve çağırıyor.

Geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından “Daha da büyük hedeflere” sloganıyla İstihdam Şurası toplandı. Orta ölçekli sermayedarların bir araya geldiği toplantıda başta T. Erdoğan olmak üzere birçok iktidar temsilcisi konuşmalar yaptı. Erdoğan konuşmasına Şubat ayında ortaya konulan istihdam seferberliğinin methiyesi ile başladı. Konuşma gerçeğin canına ot tıkar cinstendi adeta. Büyümelerden bahsedildi, milyonlarca istihdamdan bahsedildi, hatta ekonominin daha iyiye gideceğinden de dem vuruldu. Hem de utanmadan, pişkince.

Bu noktada spekülasyonların ve demagogilerin hâkim olduğu resmi veriler bir kenara bırakılarak gerçekliği yaşamda aramak gerekiyor. Bahsettikleri büyüme oranı aynı zamanda geniş tanımlı işsizlik üzerinden yaklaşık olarak 2 milyon istihdamın da sağlanması demek oluyor. Sermaye sahiplerine çizilen bu pembe tablodan biraz uzaklaştığımızda ise gerçeğe çarpıyoruz. İşçi sınıfı açısından güvencesizliğin ve geleceksizliğin hakim olduğu yaşam koşulları ile karşılaşıyoruz. Bu yüzden onların dillendirdikleri büyüme oranı hane halkı harcaması üzerinden asla emekçilerin sofrasına yansımayacaktır. Hele ki ekonomide çanların yüksek tonda çaldığı böylesi bir dönemde.

Yılın üçüncü çeyreğinde görülen bu büyüme aslında bir illüzyondan ibaret, evet bir hesaplama illüzyonu. Çünkü

bu tür hesaplamalar yapılırken geçen yılın üçüncü çeyreğindeki büyüme oranı hesap edilerek bu verilere ulaşıyor. 2016 yılının üçüncü çeyreğinde Türkiye ekonomisi 15 Temmuz'un sancılı ile küçülmüştü. Bir de mevsimlik işçilerin bu oranın dışına çekilmesi konusu var. Bu anlamıyla bu büyüme geçen senenin yaratmış olduğu küçülmeden kaynaklı bir durum. Ancak sözü böyle bırakmayıp Erdoğan'ın istihdam verileri üzerinden konuşmak da lazım. Nitekim bahsedilen büyümenin suni bir durum olduğunu sınırlı böyle daha net görebiliriz.

TÜİK'in Eylül ayında yayınladığı işsizlik raporuna göre; işsiz sayısı 3 milyon 419 bin. İşsizlik oranı ise % 10.6. Yine TÜİK'e göre istihdam son bir yılda 1 milyon 355 kişi arttı. Kulağa ne kadar da hoş geliyor! TÜİK'in yayınladığı işsizlik raporlarında Ocak ayındaki işsizlik ise 3 milyon 985 bin kişi idi. Eylül de 3 milyon 419 demiştik. Kabaca baktığımızda 565 bin azalmış. Yüzde %11.1'lik büyümeye karşı yaklaşık olarak %1.5'lük bir azalma konunun tek çelişkili tarafı değil. DİSK-AR'ın Ekim ayı işsizlik raporu verilerine bakıldığında bu çelişkilerin siyasi manipülasyonun dolgu taşları olduğu gayet net görülebilir. Öyle ki 1 milyon 355 bin arttı denilen istihdamın büyük bir bölümünü stajyerler, kursiyerler ve çıraklar oluşturmaktadır. Raporda bu kesimin 1 milyon 128 bin kişiyi oluşturduğu görülüyor. Bahsedilenin aksine geniş tanımlı

işsizlik oranı %10,6 değil %17,3 tür. Kasım ayında ise kayıt altında çalışan SGK girişleri üzerinden sadece 205 bin artış oldu. Şura'da döne döne ekstradan yapılacak olan istihdamlarda teşviklerden bahsediyorlar. Eminiz salondaki aç gözlü sermayedarlar bunu büyük bir hevesle dinlediler. Zira bu durum eski işçinin atılıp teşvikli işçinin alınmasını sağlayacak. Teşvikli işçinin ise güvencesini hak getire!

Bütün bu sahtekarlık, yalanın örgütlü bir hal almasında görülüyor. Kapitalizmin kriz dönemleri aynı zamanda ham hayallerin ortaya saçıldığı, manipülasyon endüstrisinin en çok mesaiyi yaptığı dönemi de oluşturuyor. Bu dönemlerde sermaye partileri yularını elinde tutan patronların yakalarına yapıyorlar.

Dünya kapitalizmi yeni üretim modellerini ve yeni istihdam modellerini tartışırken kuşkusuz amaçları emekçilerin istihdamını ya da iş güvencesini sağlamak değil. Ücretli kölelik düzeninin hakim olduğu koşullarda sermaye açısından durum bu işi ucuza kapatmaktır. Sermayenin partisi de buna cevap üretiyor. İşçi sınıfının işi “hasan ali türküsü”ne çevirecek ne zamanı ne de lüksü var. Nitekim bu Şura'lar yeni üretim modellerini ve sömürü mekanizmalarını katmerleştirecek, ancak kapitalizmi içerisinde düştüğü dar boğazdan kurtaramayacaktır. İşte tam da bu yüzden tarih işçi sınıfını bir kez daha göreve çağırıyor.

“Zulmü kabullenmedik”

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçiler, KHK'yla ellerinden alınan işlerine dönme talebiyle başladıkları direnişin 44. haftasındaydı.

Her Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Bakırköy ve Kadıköy'de yapılan eylemlerde ihraçların hukuksuzca gerçekleştirildiğine dikkat çekilerek, bunun karşısında tek yolun direnmek olduğu vurgulandı. Yıl dönümü vesilesiyle Maraş ve 19 Aralık katliamlarına da değinildi.

20 Aralık günü, direnişçilerin 8 Nisan'da Bakırköy'deki eylemleri sırasında gözaltına alınmalarına ilişkin davaları görüldü. Direnişçiler duruşma öncesi Bakırköy Adliyesi önünde yaptıkları eylemde ve duruşmada yargılama yapılmaksızın ihraç edildiklerini hatırlatarak, tüm hukuki yolların kapatılmasına karşı önlerinde kalan tek seçeneğin direnmek olduğunu, bunun da meşru olduğunu vurguladılar. Duruşma 19 Nisan 2018'e ertelendi.

Ankara'da direnişler sürüyor

İhraç edilen kamu emekçileri Ankara'da da direnmeye devam ediyor.

KHK ile işinden ihraç edilen Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyesi kamu emekçisi Mahmut Konuk, direnişinde bir yılı geride bıraktı.

Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli de 40 haftadır Ulus Defterdarlığı önünde eylemlerini sürdürüyor. Yıldırım 20 Aralık'taki eylemde BES'in “ihraçlarla dayanışma etkinliği”ne çağrılmadığı ve KESK direnişe sahip çıkmadığı için BES'ten istifa ettiğini açıkladı.

Yüksel direnişi 400'lü günlerinde

KHK'yla işlerinden atılan kamu emekçisi Nuriye Gülmen'in 9 Kasım 2016'da başlattığı Yüksel direnişi 400'lü günlerinde sürüyor. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın “İşimizi geri istiyoruz” talebi her gün 13.30 ve 18.00'de yapılan eylemlerle yükseltiyor. Polis ise valilik yasağını gerekçe göstererek günde iki defa yapılmak istenen eylemlere saldıran emekçileri işkenceyle gözaltına alıyor.

Sendika düşmanı Sumitomo'nun şeceresi!

Çankırı'daki Sumitomo fabrikasını, sendikalaşma hakkına ve işten atılan arkadaşlarına sahip çıkan işçilerin mücadelesi ile tanıdık. Günlerdir fabrikanın içinde ve önünde direnen, atılan işçiler için üretimi durduran işçilerin karşısına jandarmayı diktiren, AKP'li milletvekillerinin koruduğu bu şirketin siciline bir bakalım.

Sumitomo, Japon asıllı bir firma. 1909'da ilk olarak lastik üretimi yapmaya başlayan firmanın dünyanın farklı yerlerinde fabrikaları mevcut. Japonya'nın Kobe kentinde 1909'da kurulan fabrika ülkenin ilk modern lastik fabrikası olarak üretime başlamıştır. 1963 yılında Sumitomo Rubber Industries LTD ismini alan firma, '84 yılı ile birlikte dünya ölçeğinde hızlı bir büyüme gerçekleştirdi. '84 yılında İngiltere, Almanya ve Fransa'da bulunan 6 lastik fabrikasını ve lastik AR-GE merkezlerini; '86 yılında ise Amerikan Dunlop şirketini satın aldı. '99 yılında Amerikan Goodyear şirketi ile işbirliği anlaşması yaptı.

'95'te Kobe şehrinde yaşanan depremde sonra buradaki fabrika kapandı ve Endonezya'ya yeni fabrika açıldı. 2000'li yılların başı ile birlikte Çin'in Chanshu ve Hunan kentleri ile Tayland ve Brezilya'ya fabrikalar kuruldu. Ve 2012'de inşaatına başlanan Türkiye-Çankırı tesisinin açılışı; 2015 yılında bizzat Tayyip Erdoğan'ın katıldığı törenle gerçekleşti.

Sumitomo Türkiye'deki hamlesini Abdülkadir Özcan AŞ (AKO) ortaklığı ile attı. 1955 yılından beri ticaret hayatında olan bu şirket, lastik satışı ve bayilikleri ile büyümüştür. Sumitomo'nun yanı sıra AKO Jant, AKO Akü, Petlas, AKO Lastik Kaplama, Özcan Mühendislik sahibi olduğu işyerleridir. % 80 Sumitomo Rubber Industries, % 20 Abdülkadir Özcan Lastik Sanayi ve Ticaret AŞ pay ortaklığı ile kurulan tesise 500 milyon ABD dola-

rını aşan bir yatırım yapıldı. Dunlop, Fal-ken ve Sumitomo markalı lastikler, şirket bünyesinde üretilmektedir.

ÇIKARLARINA ZARAR VERMEDİĞİ SÜRECE PATRONDAN ÇALIŞANLARA MUTLULUK

"Bizler Sumitomo Grubu olarak şirketin toplumsal görevlerini yerine getirmek amacıyla tüm çalışanlarının mutluluğunu gözetip ..." sözleri ile Sumitomo patronu ve yönetimi şirket felsefesini açıklamışlar. Hatta çevreye ve topluma duyarlılıklarından ve katkı sağlama hedeflerinden de bahsetmişler.

Gördük ki bu süslü sözler, Sumitomo patronunun kârını etkilemeye başladığı anda bir harf yığını olmanın ötesine geçemiyor. İki yıldır sendikalı olmak için uğraşan işçiler her kararlılıklarını ortaya koyduklarında işten atılma saldırısı ile karşı karşıya kalıyorlar. 21 Nisan 2015'te sendikalaşma sürecinde 4 işçi; 12 Aralık 2017 tarihinde de 13 işçi hiçbir hakkı verilmeden işten çıkartıldı. Günlerdir süren direniş boyunca 1200 işçinin çalıştığı fabrikada işten çıkartılanların sayısının 500'e ulaşmak üzere olduğu ifade ediliyor.

Her türlü yöntemi kullanan Sumitomo yönetimi, işbaşı yapmaya karar veren işçilere insanlık onuruna aykırı belge

imzalattı. Birkaç gün önce gerçekleşen olayda imzalatılan belgede, "Pişman oldum işime geri döndüm. Bundan sonra işverenimin her konudaki talimatlarına harfiyen uyacağım. Mesailerde zorluk çıkarmayacağım. Tazminatımdan da feragat ediyorum" diye yazıyordu. Edinilen bilgiye göre; buna imza atan 4 işçinin, işe başlar başlamaz patron tarafından işine son verildi.

AKP'Lİ VEKİLLER İLK GÜNDEN İTİBAREN İŞ BAŞINDA

Açılışında nasıl AKP'liler baş köşede yer aldılarsa, sendikalaşma sürecinde de işçilerin karşısında patronların yanında yer almışlardır. Özellikle AKP Çankırı Milletvekili Hüseyin Filiz sürecin doğrudan müdahilidir. Filiz, "memleketlileri"ne baskı kurarken bir patron olarak sınıfının gerekliliklerini yerine getirmektedir. İşçileri sendikadan istifa etmeye ve iş başı yapmaya zorlamaktadır.

1958 Çankırı doğumlu olan Hüseyin Filiz, iş yaşamına da ilk adımı Çankırı'da atmıştır. Filiz Tarım Makinaları ismi ile tanınan Hüseyin Filiz, tarım makinaları ve çelik kapı fabrikaları sahibidir. Traktör ve otomotiv bayilikleri vardır. Akaryakıt istasyonu işletmektedir. İnşaat sektöründe müteahhitlik yapmaktadır. Ayrıca sahibi

abisi görünen Filiz Tarım ve Hayvancılık'ın ortağı olduğu söylenmektedir.

İki yılı aşkın bir süre önce Çankırı-Çerkeş Kargalı köyünde bulunan Filiz Tarım ve Hayvancılık'ın çevreye verdiği zarar köylüler tarafından şikayet edilmiş, eylemler yapılmış. "Suyumuzu dahi içemiyoruz, zehirleniyoruz" diyen köylüler sonuç alamadıklarını, çünkü Filiz'in vekilliğini kullanarak çiftliğin denetlenmesini engellediğini söylüyorlar.

DEVLET PATRONLARIN TARAFINDA OLDUĞUNU BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ

Sadece "memleketlileri" milletvekilleri değil devletin kolluk güçleri de Sumitomo işçilerinin karşısına dikildi. Jandarma direnişin başlaması ile fabrikaya gelip konuşlandı. Fabrikayı arkalarına alan jandarma, işçilerin karşısına dikildi. İki sınıf böyle de karşı karşıya gelmiş oldu.

Sumitomo örneğinde bir kez daha görüldü ki; devlet her kurumuyla sermaye sınıfını korumaktadır. Ve yine de görülmüştür ki milliyetçilik zehrini topluma akıtan devlet, sermaye Japon'muş, Türk'müş ayırmamaktadır. Patronların hizmetindeki devletin 'ulvi' görevi; kapitalist düzenin çarklarının kırılmadan dönmesini sağlamaktır.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Katliamı'nı konu alan kısa bir oyun sergiledi. Tiyatronun sonrasında, Star Rafineri'den bir işçi, 'iş cinayetleri ve işçi sağlığı' konulu sunum gerçekleştirdi. Yeni çıkacak olan taşeron yasasının bir aldatmaca olduğu, gerek devlet, gerekse de sendikalar cephesinden açık bir tablo olmadığı anlatıldı. Mecliste, meslek liseliler de söz alarak fabrikalarda yaşadıkları sorunlara değindi.

Öneriler, sonuçlar ve kararlar oluşturularak meclis sonlandırıldı.

Ege İşçi Birliği 6. Genel Meclisi toplandı

Ege İşçi Birliği, genel meclisinin 6.sını 17 Aralık'ta gerçekleştirdi.

İlk gündem olan ve diğer gündemlerin ana gövdesini oluşturan 'Sınıf hareketinin durumu' sunumu öncesinde bir yıllık işçi eylemliliklerinin yansıtıldığı sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sendikal bürokrasinin oynadığı

role ayrı bir başlık açılıp son dönemdeki örnekler üzerinden, sınıf mücadelesinde oynadığı uğursuz role değinildi.

İkinci sunumda Metal TİS'leri üzerine bilgi aktarımı yapıldı. Ardından asgari ücret ve yıllık zamlar gündemine geçildi. Aranın ardından işçiler tarafından oluşturulan Vardiya Tiyatro Topluluğu Soma

Emperyalist sömürgeciler

“Filistin’de siyonist ideoloji ve ilkelere dayalı bir devletin kuruluşu yüzyılın başından itibaren İngiliz emperyalizminin Ortadoğu’ya ilişkin stratejisinin bir parçası olarak gündeme geldi ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında uygun atmosferinde bu proje hayata geçirildi. (...) Siyonist İsrail devleti, petrol bölgesi olan ve ayrıca da büyük bir stratejik önem taşıyan Ortadoğu’da, ABD emperyalizminin en büyük dayanağı oldu ve gerekli olduğu her durumda bir koçbaşı olarak kullanıldı.” (1)

Siyonist İsrail devleti on yıllardır başta ABD olmak üzere emperyalistler tarafından desteklenmekte, ayakta kalması için önemli imkanlar seferber edilmektedir. Kısa süre önce küstah bir karar alan Donald Trump’ın Kudüs’ü İsrail’in başkenti ilan etmesi, emperyalist himayenin uç noktalara vardığının kanıtıdır.

“Ortadoğu’nun tek demokrasisi” olarak pazarlanan İsrail, ırkçılıkta sınır tanımayan terörist bir devlettir. “Din esasına” göre kurulmuş bu devlet ne uluslararası hukuk tanımakta, ne BM kararlarına riayet etmekte, ne sivil halkı bombalayıp çocukları vahşice öldürmekten çekinmekte, ne de suikastlar düzenlemekten ve toprak gasp etmekten vazgeçmektedir.

Tüm bu icraatların, başta ABD olmak üzere emperyalistler tarafından kayıtsız desteklenmesinin nedeni, önce siyonist hareketin, 1948’den sonra ise siyonist devletin hegemon emperyalist güçler adına Ortadoğu’da oynadığı uğur-suz roldür.

“SİYONİST MADALYON”UN İKİ YÜZÜ

Siyonist hareketin sahneye çıkış tarihi 1890’lı yıllara dayanır. “Siyonist düşünce 1896’da Avusturyalı Yahudi Theodor Herzl tarafından ‘Yahudi sorunu’na çözüm olarak canlandırılmıştı. Herzl 1897’de Basel’de ilk siyonist kongreyi topladı.” (2)

İlk andan itibaren krallar, hükümdarlar, padişahlarla ilişki kuran siyonistler dönemin büyük devletlerine başvurarak “tetikçilik karşılığında destek” talep ederler. Osmanlı padiş-

hından destek talep eden Herzl, şu vaatlerde bulunur: “Yüce Sultan bize Filistin’i verdiği takdirde biz de buna karşılık Türkiye’nin mali işlerini yoluna koyma görevini üstlenebiliriz. **Orada barbarlara karşı ileri karakol rolü oynayacak bir uygarlık kuralıyız.**” (abç) (3)

1905’te toplanan Yedinci Dünya Siyonist Kongresi’nde konuşan şeflerden Max Nordau, Filistin’de gelişen kitlesel harekete dikkat çekerek şu ifadeleri kullanır: “... Türk hükümeti Filistin ve Suriye’deki hükümlerini korumak için silah zoruna başvurmak durumunda kalabilir... Bu koşullarda Türkiye, Padişahın Filistin ve Suriye’deki iktidarına karşı herhangi

bir saldırıyı göğüsleyecek ve onu bütün gücüyle savunacak güçlü ve iyi örgütlü bir grubun varlığının önemi konusunda ikna edilebilir.” (4)

Bu alçaltıcı denklem baştan beri siyonist harekete damga vurmuştur. Bu hareketin sömürgeci imparatorluklara sunabileceği tek “kart” aktif tetikçilikti. Nitekim hareketin şefleri, “1898’de Alman Kayseriyle, 1901’de Osmanlı Sultanıyla

görüşüldü.1903’te İngiltere hükümeti siyonistlere Uganda’yı önerdi. Öneri altın-cı kongrede kabul edildi fakat sonradan reddedildi.” (5)

Siyonist hareketin açmazı, devlet kurabilmek için başka bir halkın topraklarını gasp etmek zorunda olmasıdır. Kendi güçleri buna yetmeyeceği için dönemin sömürgeci devletlerine bel bağlarlar. Bu devletlere dayanarak amaçlarına ulaşmayı esas alarak, kendilerini “tetikçi bir güç” olarak pazarlarlar. Bundan dolayı siyonist hareketin yapısal özelliklerinden biri yayılmacılık/toprak gaspı, diğeri ise emperyalistlere tetikçilikler.

VARLIĞINI EMPERYALİSTLERE BORÇLU

Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküşünden sonra Filistin’i işgal eden İngiliz emperyalistleri, siyonist devletin kuruluşuna giden yolu açtılar. Osmanlıya karşı Arap egemen sınıflarıyla işbirliği yapan İngiltere, siyonist hareketi geliştirip Araplara karşı kullanma taktiği uyguladı.

Yahudilerin Filistin’e göçü Osmanlı padişahının kolaylaştırıcı katkılarıyla 1878’de başladı ancak ilk göçler mütevazı rakamların ötesine geçemedi. 1898-1917 yıllarında siyonistler, Filistin’de koloniler elde etmek için emperyalist güçlerle görüşmeleri sürdürdüler. Osmanlı İmparatorluğu’nun dağılması, Almanya’nın yenilmesi, bölgenin İngiltere

re denetimine geçmesi, siyonist rotanın Londra’ya çevrilmesine neden oldu. İngilizler ile görüşen siyonistler, “Filistin’de Yahudi devleti kurulması karşılığında bölgede ve Süveyş Kanalı’nda İngiliz çıkarlarını koruyacaklarını” bildirdiler.

Tüm çabalara rağmen 1917’de Filistin’deki Yahudi nüfusu 56 bini aşamadı. Bu durum İngiltere’nin aktif işbirliği sayesinde değişti. 2 Kasım 1917’de Balfour Deklarasyonu ilan edildi. Deklarasyonun bir bölümünde şöyle deniliyordu:

“Majestelerinin Hükümeti, Filistin’de Yahudi halkı için bir vatan kurulmasına sıcak bakmakta ve bu amaca ulaşılmasını kolaylaştırmak için her türlü çabayı göstereceklerini belirtmektedir...” (6)

Böylece İsrail devletinin kuruluşuna giden yolu açılır. Sistemli Yahudi göçü, koloniler oluşturma, ilk terörist örgütün kurulması, toprakların ele geçirilmesi İngiliz emperyalizmiyle işbirliği içinde organize edilir.

Bu suç ortaklığı sayesinde, “1919-1936 arasında Yahudi nüfus 58 binden 348 bine çıktı. Aynı dönemde Arap nüfusu ise 642 binden 978 bine çıktı. Siyonistler Filistin’de toprak satın almak üzere Yahudi Ulusal Fonunu kuruyor fakat topraklarını ancak % 5,6 oranında çoğaltabiliyorlar.” (7)

İngiltere’nin desteğine yaslanan ırkçı-siyonist hareket, amacını fütursuzca ilan etme fırsatı yakaladı. Hareketin şeflerinden Vladimir Jabotinsky, 1923’te,

İsrail'in yarattığı devlet: İsrail

bütün siyonist hareket için bir kilometre taşı sayılan "Demir Duvar" başlıklı makalesini yayımladı. Makalede şu ifadeler yer alıyordu:

"Biz Filistin'e karşılık ne Filistinlilere, ne de öteki Araplara hiçbir şey veremeyiz. Öyleyse gönül rızasıyla anlaşamayız. Bugün sömürgeleştirme faaliyeti, en sınırlandırılmış haliyle bile, yerli halkın iradesine rağmen sürdürülmek zorundadır. Dolayısıyla bu faaliyet ancak ve ancak yöre halkının hiçbir şekilde kıramayacağı, adına **Demir Duvar** diyebileceğimiz bir güç kalkanının ardında sürdürülüp geliştirilebilir. İşte bizim Arap politikamız budur. Bunu herhangi başka bir biçimde formüle etmeye kalkışmak da olsa olsa ikiyüzlüktür."

"... Zor, mutlak surette kullanılmalıdır, hem de bütün şiddetiyle, hiçbir hoşgörölü olmaksızın... Bizim ahlakımız budur. Başka bir ahlak da yoktur..." (8)

Siyonist hareket homojen değildi kuşkusuz. Ancak Yahudi göçünün hızlandırılması ve Filistin topraklarının ele geçirilmesi konusunda birleşiyorlardı. Siyonistlere her kolaylığı sağlayan İngiliz emperyalizmi, Filistin halkının yayılmacılığa karşı direnişini ise vahşi bir şiddetle karşılıyordu. 1936'dan 1939'a kadar devam eden Filistin isyanını bastırmak için siyonist çetelerle İngiliz askerleri aynı cephede savaştılar. Hagana, Irgun, Stern gibi siyonist terör örgütleri silah depoları, üstünde silah bulunan Filistinliler ise idam ediliyordu. Evleri yıkma, aç-susuz bırakma, katletme, idam etme gibi vahşi icraatlara rağmen direniş üç yıl sürdü.

İsyanın yenilgiye uğraması siyonistleri daha da azgınlattı. Filistin'de tek bir Arap bile bırakmayacaklarını ilan edebildiler. Siyonist şeflerden Joseph Weitz 1940 yılında şöyle yazıyordu:

"Şu nokta her birimiz tarafından açıkça bilinmelidir ki, bu topraklar üzerinde iki ayrı halka yer yoktur. Eğer Araplar bu küçük ülkede yaşayacaklarsa biz hedefimize hiçbir zaman varamayacağız demektir. Öyleyse, Arapları buradan uzaklaştırıp komşu ülkelere sürmeliyiz, hem de hepsini. Tek bir köy, tek bir aşiret kalmamacasına..." (9)

İngilizlerin desteği ile silahlanmayı hızlandıran siyonist çetelerin sayısı on binlere ulamıştı. "İngiliz manda yetkililerine göre 1946'ya gelindiğinde siyonist terörist grupların örgütlenmiş silahlı adam sayısı 70.000'i bulmuştu. Bunların

62.000'i Hagana'ya, 3-5 bin arası Irgun'a ve 200-300 kadarı Stern çetesine bağlıydı." (10)

İsrail devletini bu terörist gruplar kurdu. Nitekim sonraki yıllarda İsrail başbakanı veya devlet başkanı olanların ezici bir çoğunluğu bu gruplardan çıkmıştır. Siyonist harekette en azılı katiller devletin tepesine tırmanmışlardır. Bunun en bariz örneği "Beyrut kasabı" diye anılan Ariel Şaron'dur.

İngiliz emperyalizminin 30 yıla yayılan desteği, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 29 Kasım 1947'de Filistin'i taksim kararı alması sayesinde, siyonist hareket 15 Mayıs 1948'de devlet kurmayı başardı. Sovyetler Birliği'nin taksim kararını desteklemesi ve İsrail'i ilk tanıyan devletlerden biri olması da, siyonistlerin işini kolaylaştırdı.

NAZİLERLE İŞBİRLİĞİ

Nazilerin Yahudileri toplu şekilde katletmesi de Filistin'e göçü hızlandırdı. Naziler süreci kolaylaştıran bir rol oynadılar. Bunu siyonist hareketle işbirliği içinde yaptılar. Zira Naziler de siyonistler de Avrupa'daki Yahudilerin göç etmesini istiyorlardı. Aralarında ideolojik bir yakınlık da vardı. Nitekim Almanya'daki siyonist-

ler Nazileri desteklerken, Dünya Siyonist Örgütü de bunu onaylıyordu.

Almanya Siyonist Federasyonu 21 Haziran 1933'te Nazi Partisi'ne yolladığı destek muhtırasında şöyle diyordu:

"... Almanların yaşamında şu anda gerçekleşmekte olan ulusal yaşamın yeniden doğuşu olgusu... Yahudi ulusal topluluğunda da gerçekleşmelidir. Irk ilkesini hayata geçiren yeni (Nazi) devletin temelleri üzerinde kurulacak yapı içerisinde bizler de kendi topluluğumuza ayrılacak alanda Babayurdu (Fatherland) için elimizden gelen her türlü verimli faaliyeti sürdürmeyi umuyoruz..."

Bu politikayı reddetmek şöyle dursun, Dünya Siyonist Örgütü Kongresi 1933'te Hitler'e karşı eylem çağrısını 43'e karşı 240 oyla geri çevirdi." (11)

Naziler ile siyonistlerin ilişkileri yıllarca sürdü. Siyonistler Avrupa Yahudilerini kurtarmak için kıllarını bile kıpırdatmadılar. Hagana çetesi adına Berlin'e gönderilen Feivel Polkes adlı bir siyonist bunu şöyle ifade ediyordu:

"Yahudi milliyetçi çevreleri radikal Alman politikasından çok hoşnut kaldılar, çünkü bu sayede Filistin'deki Yahudi toplumunun gücü öylesine artacak ki,

görünür bir gelecekte Yahudiler Araplar karşısında sayısal üstünlük sağlayabilecekler." (12)

Bu bakışla hareket eden siyonistler, Yahudi katliamı devam ederken Nazilere askeri anlaşma bile önerdiler: "11 Ocak 1941'de İzak Şamir (İsrail'in şimdiki -1988, Ç-N.- başbakanı) Ulusal Askeri Örgüt (UAÖ), yani siyonist Irgun ile Üçüncü Nazi Hükümeti arasında resmi bir askeri antlaşma önerdi. Bu öneri, savaştan sonra Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği dosyalarında ortaya çıkarıldığı için Ankara belgesi olarak bilinegelmiştir." (13) Görüldüğü üzere siyonistler, Yahudileri katleden Nazilerle bile suç ortaklığına girebildiler.

SAPI EMPERYALİSTLERİN ELİNDE BİR HANÇER

BM'nin uğursuz taksim kararı en verimli topraklar dahil Filistin'in % 56.4'ünü İsrail'e veriyordu. Oysa 30 yıllık İngiliz sömürgeci yönetimi ile siyonistlerin tüm çabalarına rağmen, Yahudi nüfus halen %30 civarındaydı. Siyonistlere sahip olduklarının kat kat üstünde toprak tahsis edilmişti. Siyonist yayılmacılar bununla da yetinmeyeceklerdi. Zira onlar Araplardan arınmış bir Filistin hayal ediyorlardı.

Taksim kararından sonra saldırıya geçen siyonist çeteler katlederek, yakıp yıkarak, terörize ederek topraklarını genişletmeye başladılar. Deir Yassin katliamıyla vahşeti doruğa çıkarttılar. Bu yolla, İsrail devletinin kurulduğu 15 Mayıs 1948'e kadar, 780 bin Filistinliyi zorla ülkeden çıkardılar. İsrail'in kuruluşuna

“yasal kılıf” olan BM kararını da hiçe sayarak, Filistin topraklarının %78’ini ele geçirdiler.

Her şeye rağmen siyonist çetelere karşı direnen Filistinliler, bazı Arap ülkelerinden destek alsalar da, dönemin Arap egemen sınıfları tarafından ortada bırakıldılar. Yine de Kudüs etrafında gerçekleşen şiddetli çatışmalarda Filistinli direnişçiler siyonistleri püskürttüler. Siyonistler yenilmek üzereyken araya giren emperyalistler ile Arap gerici, ateşkesi dayattılar. Ateşkesi fırsat bilen siyonistler, emperyalistlerden gelen ağır silahlarla donanarak savaşı yeniden başlattılar. Siyonistler bir kez daha emperyalistler tarafından kurtarılmış, Filistinli savaşçılar aldatıldıklarını fark ettiklerinde iş işten geçmişti.

Siyonist hançer Ortadoğu’nun bağına saplanmıştı. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sona erdiğinde, İngiliz-Fransız emperyalistleri gerilerken, dünya gündemini ABD’nin eline geçti. Dolayısıyla Siyonizmin hamiliği de ABD’ye geçecekti.

Siyonistler İngiliz emperyalizmine son hizmeti 1956’da Mısır’a savaş ilan ederek yerine getirdiler. Savaş ilanının nedeni, batılı emperyalistlere karşı dik duruşuyla öne çıkan dönemin Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdülnasır’ın Süveyş kanalını millileştirme kararını ilan etmesiydi. Bu karar İngiltere, Fransa, ABD emperyalistlerini diken üstünde bırakmıştı. Zira, “*Kanalın millileştirilmesi, sadece Mısır’da değil, bütün Arap aleminde ve öteki Asya-Afrika ülkelerinde coşkuyla karşılandı. Suriye’de halk akın akın Mısır Elçiliğine giderek dayanışmalarını ifade etti. Ülke çapında Mısır’la dayanışma komiteleri kuruldu. Ağustos ayında Şam’da 100 bin kişilik bir gösteriyle kutlandı...*” (14)

İngiltere’nin ne diplomatik çabaları ne de tehditleri Abdülnasır’a geri adım attırabilirdi. Çileden çıkan İngiliz ve Fransız emperyalistleri Süveyş’i geri almak için savaş kararı aldıklarında, İsrail’i “hazır kıta” beklerken buldular. Dönemin Başbakanı Adnan Menderes de emperyalist saldırıyı kışkırtanlar arasındaydı.

Mısır’a savaş ilan etmek için, “*Fransa’nın Sevr kentinde tezgahlanan gizli plan şöyleydi: Kendisine karşı düzenlenen terörist faaliyetlerin üssü olduğu iddiasıyla İsrail, Gazze Şeridi’ne ve Akabe Körfezi’ne kendi kullanımına açmak için de Şarm el Şeyh’e bir saldırı düzenleyecekti...*” (15) Nitekim İsrail 29 Eylül’de Mısır’a saldırarak, İngiliz ve Fransız ordularının da savaşa katılmalarına zemin hazırladı.

İsrail o tarihten bugüne emperyalist saldırganlığın bir aracı oldu. Bu misyonu Ortadoğu ile sınırlı kalmadı, Nikaragua Devrimi’ne karşı organize edilen emperyalist saldırıda da rol oynadı. Hem ırkçı-siyonistlerin yayılmacı emellerine hem emperyalistlerin bölge politikalarına hizmet eden İsrail devleti, defalarca savaş ilan etti. Tepeden tırnağa militarist

bir aygıttan ibaret olan bu devlet, varlığını ancak yakıp yıkarak, katlederek sürdürebiliyor.

ORTADOĞU’DA GERİCİLİĞİN KALELERİ

ABD ile koordineli çalışan siyonist İsrail ile Suudi Arabistan ikilisi, halihazırda Ortadoğu’da savaş kışkırtıcılığının başını çekiyor. Bölgede gericiliğin bu iki kalesi Filistin davasını tasfiye edip, başta İran olmak üzere, ABD-İsrail planlarına karşı duran güçleri hedef alacak bir savaş için adeta çırpınıyorlar. Biri Yahudi köktendincisi, öteki İslamcı/Vahabi köktendincisi olan bu iki rejim, Şii-Sünni çatışması adı altında kendi sefil çıkarları için bölgeyi cehennem çevirecek bir savaşın fitilini ateşleme çabasını sürdürüyorlar.

Trump’un Kudüs kararına en çok sevenen gericiliğin bu iki kalesi, ABD istediği anda savaş ilan etmeye hazır görünüyor. Bu iki rejim bölge halklarının geleceği için ciddi bir tehdit oluşturuyor.

TUTARLI ANTI-SİYONİZM, ANTI-EMPERYALİZMDİR

Ortadoğu’da görünüşte herkes “anti-siyonist.” Körfez şeyhlerinden gerici Arap rejimlerine, AKP iktidarından siyasal İslamcı akımlara kadar... Oysa gerçek hiç de öyle değil. Erdoğan AKP’si örneğinde olduğu gibi, kitlelere yönelik vaazlarda İsrail’e atıp tutanlar, pratikte İsrail ile çok yönlü işbirliğini geliştirmeye devam ediyorlar.

ABD-İsrail çıkarlarıyla çatışan İran, Suriye gibi ülkelerin kendine özgü politikaları bir yana bırakılırsa, Filistin halkıyla samimi bir dayanışma içinde olanlar ilerici ve devrimci güçlerdir. Çünkü emperyalizmin kullanışlı aletleri olanların anti-siyonist olmaları mümkün değildir. Siyonizmin ortaya çıkışı gibi, varlığını devam ettirmesi de dolaysız bir şekilde emperyalistlerin desteğine bağlıdır. Dolayısıyla, tutarlı anti-siyonist olmanın olmazsa olmaz koşulu, anti-emperyalist olmaktır. Elbette anti-siyonist olmadan anti-emperyalist olmak da mümkün değildir.

(1) H. Fırat, *Dünya, Ortadoğu ve Türkiye*, s.387, Eksen Yayıncılık,

(2) Ribhi Halloum (Abu Firas), *Belgelerle Filistin*, s.32, Alan Yayınları

(3) Ralph Schoenman, *Siyonizmin Gizli Tarihi*, s.20, Kardelen Yayınları

(4) age, s.20

(5) Halloum, s.35

(6) Schoenman, s.22

(7) Halloum, s.18

(8) Schoenman, s.26

(9) age, s.34

(10) Halloum, s.74

(11) Schoenman, s.50

(12) age, s.51

(13) age, s.57

(14) Haluk Gerger, *ABD Ortadoğu Türkiye*, s.132, Yordam Kitap

(15) age, s.138

Filistin halkı yine sokaklarda

Batı Şeria ve Gazze’de 15 Aralık günü de sokaklara çıkan Filistin halkı ABD ve İsrail protestolarına devam ediyor. Kitlelerin öfkesi sokaklara taşarken siyonist rejim de devlet terörünü sürdürüyor.

Kudüs başta olmak üzere Batı Şeria ve Gazze’de Cuma namazının ardından eylemler yapıldı. İsrail askerleri, sokaklara çıkan Filistin halkına biber gazı ve plastik mermilerle saldırırken, kitleler taşlarla karşılık verdi.

İSRAİL ASKERİ BİR GENÇİ VURDU, AMBULANSA ENGEL OLDU

İsrail askerleri Kudüs’te Mescid-i Aksa’ya, sabah saatlerinde takviye güçler konuşlandırarak ablukayı yoğunlaştırdı. Batı Şeria’nın Ramallah kentindeki eylemlerde İsrail askerleri bir kişiyi gerçek mermilerle vurdu. Siyonist terör, canlı yayın sırasında görüntülere yansırken İsrail askerleri vurulan Filistinlinin ambulansla hastaneye kaldırılmasına da engel oldu. Yaralıyı protestoculara teslim etmeyen İsrail askerleriyle çatışma-

lar yaşandı.

Batı Şeria’nın güneyinde bulunan El-Halil kentinin kuzeyindeki Halhul beldesindeki protestolarda ise İsrail askerlerinin saldırılarına Filistin halkının karşılık vermesiyle sert çatışmalar yaşandı.

13 Aralık’ta da Halhul’daki eylemde yaralanan iki kız çocuğu, Filistin Kızılay’ına ait ambulansla götürüldükleri sırada, İsrail askerleri tarafından kaçırılmış ve gözaltına alınmıştı.

FİLİSTİN YÖNETİMİ GÜÇLERİ EYLEMLERİ ENGELLEME ÇABASINDA

Öte yandan Filistin yönetimine bağlı kolluk kuvvetlerinin, bazı bölgelerde protestocuların İsrail askerleriyle karşı karşıya gelmesine engel olduğu bildirildi. Batı Şeria’nın kuzeyindeki Cenin kentinde, El-Celme sınır kapısındaki İsrail askerlerini protesto eyleminin, Filistin yönetimi güçleri tarafından bariyer kurularak engellendiği kaydedildi. Buradaki eylemlerin önceki günlerde de engellendiği ifade edildi.

İsrail’den Gazze’ye hava saldırısı

Trump’ın Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanımasının ardından İsrail de Filistinlilere dönük saldırganlığını tırmandırdı.

18 Aralık’ta İsrail’e ait savaş uçaklarının Gazze’de Hamas’ın askeri kanadı İzzeddin el-Kassam Tugayları’na ait 3

mevziyi vurduğu bildirildi.

Filistin polisinin açıkladığı bilgiye göre, İsrail savaş uçakları Gazze’nin kuzeybatısında El-Bahriyye, Askalan ve El-Vaha olarak bilinen 3 noktaya hava saldırısı düzenledi. Saldırıda can kaybı yaşanmadı.

Filistin'de tarihsel kuşatma

C. El Hayek

Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi sertleşirken, Ortadoğu bu mücadelenin merkezinde durmaya devam ediyor. Suriye, Irak ve Yemen'de gelenen noktada, ABD-Suud-İsrail cephesinin Rusya-İran ittifakı karşısında inisiyatif kaybı yaşadığı görülüyor. Bu tablo özellikle Suriye ve Irak açısından daha netken, Suudi Arabistan'ın Yemen eski başbakanı Salih ile ittifakı ve direnişi içeriden bölme hamlesinin boşa düşmesiyle, çatışmaların seyrinin Husilerin lehine döndüğü de söylenebilir. Başını Suudilerin çektiği ve on ülkenin dahil olduğu koalisyonun Yemen'de hiçbir dayanağı kalmadı.

Suriye ve Irak'ta hesapları tutmayan ABD'nin Yemen'e ilgi göstermesi beklenebilmektedir. Zira Trump'ın Kudüs hamlesi eşliğinde, Riyad'a fırlatılan füzenin canlı yayında sergilenip İran yapımı olduğunun iddia edilmesi, İran'a yönelik tehditlerin artması, önümüzdeki günlerde Yemen'de çatışmaların sertleşeceğini gösteriyor. Husiler bunun, Kudüs üzerinde yoğunlaşan dikkatleri dağıtmayı hedefleyen bir oyun olduğunu ifade ettiler. Olayın bir yönü bu olsa da, emperyalistlerin Yemen hesabını kolay kapatmayacağı açık.

Böyle bir tabloda Trump Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan ederek, Ortadoğu'nun sinir uçlarına dokunma cüreti sergiledi. Şüphesiz bu Trump'ın kişisel meselesi değil, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasının sürekliliğini gösteriyor. Zira bu karar 1995 yılında alınmıştı, gündeme girmesi 2017'yi buldu. Bugünkü Ortadoğu koşullarının, ABD açısından bu hamleyi gerçekleştirmek için uygun olduğunu söylemek mümkün. Zira Ortadoğu'da bugüne kadar İsrail ile ittifak ve Filistin davasını tasfiye etmeye çalışmak bu kadar açıktan yapılmamıştı.

Yedi yıllık Suriye savaşına bakmak bu tabloyu aydınlatacaktır. 2003'te ABD'nin Irak işgaline karşı çıkan bölge ülkeleri Suriye'ye müdahale için adeta yalvardılar. Suriye'de cihatçı terör eğitilip-donatılırken, İsrail ile beraber Ortadoğu NATO'su kurma hayaliyle ABD'ye yüz milyarlarca dolar rüşvet verildi. Filistin direnişini iyi kötü savunan (kuşkusuz kendi çıkarları doğrultusunda) İran ve Suriye gibi ülkeler hedef tahtasına çakıldı. Hizbullah ve Hamas terörist ilan edildi.

Balfour Deklarasyonu'nun 100. yılında alınan Kudüs kararı, ABD'nin Ortadoğu'daki işbirlikçileriyle beraber Filistin direnişini tasfiye etmek istemesi anlamına geliyor. Bu da Filistin davasında yeni bir aşamaya geçildiğini gösteriyor.

Emperyalist-siyonistler için birinci

Hizbullah'ın yaptığı silahlı ittifak çağrısının Filistin Halk Kurtuluş Cephesi tarafından olumlu karşılanması, Hamas'ın bağlı olduğu Müslüman Kardeşler projesinin çökmesiyle Hizbullah'a yakınlaşması, Filistin direnişinin kısa vadede nefes almasını sağlayabilir. Fakat kalıcı çözüm için Filistin'de devrimci bir önderlik ve bölge halklarıyla emperyalizme ve Siyonizme karşı devrimci kader birliğini örmek şarttır.

aşama, '67 savaşından sonra, Birleşmiş Milletler'in 242 sayılı kararı ile, "toprak karşılığında barış" olarak formüle edilmişti. İsrail zaten kendisine ait olmayan topraklardan çekilmek karşılığında meşru bir zemine oturtulmuş olacaktı. "Toprak karşılığında barış" Camp David antlaşmasıyla gerçekleştirildi. Enver Sedat döneminde Mısır ile Sina Yarımadası karşılığında barış imzalandı. Arap ülkeleri içerisindeki İsrail karşıtlığı Mısır'ın teslim alınmasıyla zedelenmiş oldu.

İkinci aşama Oslo süreciyle başladı. Bu, intifadayı bastıramayan İsrail için "toprak karşılığında güvenlik" aşamasıydı. İntifadanın bitirilmesi karşılığında 1967 sınırları içinde Filistin Özerk Yönetimi vaadedilerek, Tunus'ta bulunan FKÖ ile masaya oturuldu.

Yedi yıllık Oslo süreciyle İsrail'e hem toprak hem de güvenlik sağlanmıştı. İsrail yerleşim birimleri oluşturarak Filistin'i işgal etmeye devam etti, hem de "güvenlikli" bir şekilde. Arafat ise kağıt üzerinde kalan bir özerklik karşılığında direnişi sattı.

2002 yılında Lübnan'da gerçekleştirilen Arap zirvesinde Suudi barış planı ele alındı. Buna göre, 1967 sınırları içerisinde kurulacak Filistin devleti karşılığında Arap-İsrail ilişkileri normalleşecekti. Yani

Suudiler tarafından Filistin direnişinin tasfiyesi karşılığında İsrail ile normalleşme vaat ediliyordu. Buna, ne yıllarca Oslo görüşmeleriyle aldatılan Filistinliler ikna oldu, ne de İsrail yanaştı. İsrail'e koşulsuz teslimiyet dışında hiçbir öneri heyecan vermiyordu. Siyonistler uluslararası hukuk ve anlaşmaları takmadan işgale devam ettiler.

Gelenen aşamada, başta Suudiler olmak üzere Körfez cephesi ya da "Sünni blok", Filistin direnişinin tasfiyesi karşılığında, İran'ın öncülüğünü yaptığı "direniş eksenine" karşı İsrail ile açık ittifaka yönelmiştir. Zira Körfez şeyhleri için Ortadoğu'da İsrail değil İran bir sorundur. ABD'nin Ortadoğu'da sarsılan egemenliğinin tekrar sağlanması ve İsrail'in rahatlatılması için de "direniş ekseninin" geriletilmesi gerekmektedir. Böylece dünya kadar ağızlarına almaktan çekindikleri İsrail ile işbirliği, bugün Körfez şeyhleri için "direniş eksenine" karşısında "kutsal" bir ittifaka dönüşmektedir. Filistin direnişi bu ittifak önünde tasfiye edilmesi gereken bir ayak bağıdır. Öyle ki, Suud prensi Salman Filistin yönetimi lideri Abbas'ı, "geri dönüşü unutulmuş ve kayıtsız şartsız teslim olun" diyerek tehdit edebilmektedir.

Filistin halkı teslimiyetçi önderliklere rağmen direniş yolunu tutmaktadır. Zira

birinci ve ikinci intifadayı yaratan koşullar Filistin'de ve tüm Ortadoğu'da daha da ağırlaşmış durumdadır. Ancak, on yıllardır hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan bu mazlum halkın hâlâ da devrimci bir önderlikten yoksun olması, sürekli sokak ile masa arasında kısır bir döngü içinde enerjisini heba etmesine yol açmaktadır. Bir direniş örgütü iken Oslo ile diplomasiye yönelen el-Fetih'i teslimiyete götüren koşullar ve izlediği çizgi ile İslami söylemlerle süslenmiş Hamas'ın çizgisi çok farklı değildir. FKÖ Oslo'da '67 sınırlarını kabul ederek tarihsel Filistin'i bir yana bıraktı. Hamas'ın geçtiğimiz aylarda yayınladığı yeni siyaset belgesi de, '67 sınırlarını kabul ediyordu. Teslim olan Fetih ile Fetihleşen Hamas, Filistin "önderliğini" özetlemektedir.

Bugün Filistin halkı boğucu bir kuşatmayla yüz yüzedir. Hizbullah'ın yaptığı silahlı ittifak çağrısının Filistin Halk Kurtuluş Cephesi tarafından olumlu karşılanması, Hamas'ın bağlı olduğu Müslüman Kardeşler projesinin çökmesiyle Hizbullah'a yakınlaşması, Filistin direnişinin kısa vadede nefes almasını sağlayabilir. Fakat kalıcı çözüm için Filistin'de devrimci bir önderlik ve bölge halklarıyla emperyalizme ve Siyonizme karşı devrimci kader birliğini örmek şarttır.

Güney Kürdistan'da maaş eylemleri ve çatışmalar

Güney Kürdistan'da kriz gerekçesiyle maaşların gecikmesi ve maaş erteleme sistemi **18 Aralık**'ta başlayan eylemlerle birçok noktada protesto edildi.

18 Aralık'ta kamu kurumlarında çalışanların da işe gitmeyerek eylemlere katıldığı belirtilirken meydanlara çıkan binlerce kişinin hükümete istifaya çağrısı yaptığı da ifade edildi. Güney Kürdistan'a bağlı 13 kentte eylemlerin gerçekleştirildiği belirtilirken kolluk kuvvetlerinin yürüyüşleri engellemek istemesi üzerine çatışmalar yaşandığı ve çıkan çatışmalarda yaralananlar olduğu belirtildi. Eylemciler parti binalarını da ateşe verdi.

19 Aralık günü de eylemler sürerken Barzani'ye bağlı Asayiş güçleri kitleye ateş açarak birçok kişiyi yaraladı, Ranya'da 6 kişi Asayiş tarafından öldürüldü. Erbil'in Koye ilçesinde de kaymakamla görüşmek isteyen kitleyi dağıtmak için ateş açılması üzerine kaymakamlık binasının bir bölümü ateşe verildi.

Germiyan'ın Kifrê beldesinde sokaklara çıkanlar, Kifrê ve Kelar yolunu trafiğe kapattı. Kifrê'de göstericiler, Kürdistan

İslami Birlik Partisi (Yekgirtûya İslamî ya Kurdistanê) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) parti bayraklarını indirdikten sonra KDP binasına doğru yürüyüşe geçti.

Eylemcilerin KDP binasına doğru yürümesi üzerine asayiş güçleri eylemcilerin üzerine ateş açtı. Öte yandan ilçede Türkmen Cephesi merkez binası da eylemciler tarafından ateşe verildi.

"KÜRDİSTAN BÖLGESİNİN YANLIŞ POLİTİKALARINI PROTESTO EDİYORUZ"

Eylemciler Komitesi üyesi Rêbwar Ezîz yaptığı açıklamada, "Reform mafya ve toprağını satmakla olmaz" şiarıyla alanlara çıktık. Kürdistan Bölgesi'nin kötü, yanlıs politikalarını protesto ediyoruz. Halkın, öğretmenlerin, işçilerin durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Onun için de herkes alanlara çıkıp, tepkilerini ortaya koyuyor. Hakkımızı, işimizi, aşımızı istiyoruz. Eylemlerimizi sürdürüleceğiz" dedi.

HÜKÜMETTEN AÇIKLAMA

Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi ise protestolarla ilgili yaptığı açıklamada "şiddet" demagojisine başvurdu. "Şiddet" uyguladığı öne sürülen eylemcilerin suçlandığı açıklama şöyle devam etti: "Kürdistan Bölgesi zor bir süreçten geçiyor. Bazı siyasi taraflar siyasal statü ve yasaları ihlal etme dışında halka hiçbir hizmet ve yararda bulunmadı. Yalnızca Kürdistan düşmanlarına yarar sağladılar. Bu yüzden de bu hiçbir şekilde kabul edilemez. Hükümete bağlı kurumlar yasalar çerçevesinde olaylara yaklaşmalı, halkın güven ve huzurunun korunması gerekir. Aksi girişimlere izin verilmemeli ve aykırı hareketlerde bulunanlar yasal cezalarla karşı karşıya kalacak."

20 Aralık'ta da eylemler sürdü. Süleymaniye vilayetine bağlı Ranya ilçesinde gösteriler sabah saatlerinde yine başladı. Şehirde dükkanların kapalı olduğu bildirildi. Gösterilere katılanlar siyah giyinirken Süleymaniye'nin Şarezur beldesinde de yürüyüş yapıldı.

19 Aralık, Maraş ve Roboski anması

Almanya'nın Bielefeld kentinde 19 Aralık Katliamı'nı lanetlemek ve direnişi selamlamak amacıyla Anadolu Federasyonu ve BİR-KAR birlikte sokak etkinliği düzenledi.

19 Aralık günü Bielefeld Merkez İstasyonu önünde saat 11.00-18.00 arasında yürütülen faaliyet büyük bir ilgi yarattı.

Kurulan çadırlarda 19 Aralık, Maraş ve Roboski katliamlarının nasıl gerçekleştirildiklerine dair kısa metinlerle birlikte fotoğrafların yer aldığı resim sergisi yer almaktaydı. 19 Aralık 2000'de "Hayata Dönüş Operasyonu" adı altında devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirilen katliam görüntülerinin yer aldığı kısa filmler de gün boyu yayınlandı.

Sokak etkinliği görsel açıdan oldukça dikkat çekiciydi. Hazırlanan iki ayrı pankarttan birinde 19 Aralık katliamında yaşamını yitiren 28 devrimcinin fotoğrafları yer almaktaydı. İkinci pankartta 19 Aralık katliamı vahşetini yansıtan resimlerle birlikte "Türkiye cezaevlerinde katliam 19 Aralık 2000", "Unutma, affetme!" şiarlı Almanca pankart yer almaktaydı.

Devrimci marşlar eşliğinde Almanca ve Türkçe hazırlanmış bildiriler yoğun bir biçimde dağıtıldı ve etkinlik boyunca oldukça yoğun ziyaretler gerçekleşti.

Fırtına yine yoksulları öldürdü

Filipinler'de her yıl gerçekleşen tropikal fırtına yoksulları ve emekçileri katletmeye devam ediyor. Filipinler kapitalizmi, ülkedeki iklimin doğal bir sonucu olarak gerçekleşen bu doğal afete bir çözüm üretmezken, doğal afetlerin faturasını da emekçiler ve yoksullar ödüyor.

Filipinler'de etkili olan son tropikal fırtınada hayatını kaybedenlerin sayısının 43'e yükseldiği açıklandı. Filipin hükümeti afet izleme ajansının açıklamasına göre, 45 kişinin de kayıp olduğu duyuruldu.

Başkent Manila'nın yaklaşık 500 kilometre uzağında bulunan Biliran'da heyelan ile gömülmüş evlerde hayatta kalanları kurtarma çalışmaları sürüyor.

Filipinler'de gerçekleşen tropikal fırtınalarda 2011'de 957 kişi, 2013'de 10 bin kişi yaşamını yitirmişti.

Teva'da kıyım hazırlığına karşı İsrail'de grev

İsrail'in en büyük şirketlerinden olan Teva ilaç tekeli, istediği büyümeyi yakalamadığı gerekçesiyle işçi kıyımı yapacağını açıklamıştı.

10 bini aşkın çalışanı olan şirket, yüzde 25'lik bir küçülmeye gideceğini ve sa-

dece İsrail'de 1700 kişinin işten çıkarılacağını belirtmişti.

İsrail menşeli ilaç tekelinin bu kararı, haftanın ilk iş gününde (17 Aralık Pazar) ülke genelinde grevle karşılandı. (İsrail'de hafta sonu resmi tatil günleri Cuma

ve Cumartesi günleridir.)

Teva çalışanları Kudüs'te gerçekleştirdikleri eylemle kararı protesto ederken havaalanlarında, bankalarda, resmi kurumlarda iş durduruldu. Hastanelerde ise sadece acil hizmetler sağlandı.

Arjantin'de "emeklilik reformu" protesto edildi

Arjantin'de Ulusal Kongre'nin "emeklilik reformu" adı altında yaptığı düzenlemelere tepki gösteren çok sayıda emekçi polisle çatıştı.

"Emeklilik reformu"yla 5,6 milyar dolar "tasarruf" yapılacağı ve düzenleme-

nin 17 milyon kişiyi etkileyeceği belirtilirken, sendikalar "reform" adı altındaki saldırıya karşı 24 saatlik genel grev çağrısı yaptı.

Düzenlemeyi kongre önünde protesto eden emekçilere polis tazyikli su,

plastik mermi ve gazla saldırırken, polis saldırısına taşlarla karşılık verildi. Saldırı sonucunda yaklaşık 50 kişinin yaralandı ve bir o kadarı da gözaltına alındı. Polis saldırısı sırasında gazeteciler de yaralandı.

Asgari ücrete zam görüşmeleri ve bütçe tartışmaları sürerken...

İşçi ve emekçi kadınlar hakkı olanı istemelidir!

İşçi ve emekçiler için önemli bir gündem olan asgari ücret zammı görüşmeleri devam ederken, diğer yandan 2018 bütçe görüşmeleri de sürüyor. Asgari ücret zam oranı genel ücret zamlarını da etkileyeceği için, yapılan görüşmeler tüm işçi ve emekçiler açısından önemli bir yerde duruyor. Öte yandan, bütçenin nasıl planlandığı da işçi ve emekçilerin yaşamını her yönüyle etkilemektedir. Sömürü ve yoksulluğu derinden yaşayan işçi ve emekçi kadınlar içinse bu süreçler ayrıca önemli hale gelmektedir. Peki, yaşamlarını yakından ilgilendiren bu süreçler karşısında işçi ve emekçi kadınlar ne istemelidir?

İNSANCA YAŞAMAYA YETECEK ÜCRET!

Açlık sınırının 1.567 TL, yoksulluk sınırının 5.106 TL olduğu Türkiye koşullarında hâlihazırda asgari ücret AGİ dahil 1404 TL'dir. Hesaplanabildiği kadarıyla Türkiye'de nüfusun yüzde 20'den fazlasının, yani 16 milyondan fazla kişinin açlık sınırının altında yaşadığı belirtilmektedir. Asgari ücretin insanca yaşama yetmediği ortadadır. Türkiye'deki gelir dağılımına bakıldığında tablo nasıl bir düzende yaşadığımızı özetlemektedir. Verilere göre 2016 yılında Türkiye'de milli gelirden en zengin yüzde 1'in payı yüzde 23,4 olurken, yoksullara düşen pay ise yüzde 14,6'dır. Onlar zenginleştikçe bizlerin yoksulluğu artmaktadır. Bu nedenle işçi ve emekçi kadınlar yoksulluğa ve yoksulluğa karşı insanca yaşamaya yetecek ücret istemeli, hakkı olanı almalıdır.

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!

Küresel cinsiyet eşitliği raporunda "eşit işe eşit ücret" açısından kadın-erkek eşitliğinde Türkiye 94'üncü sıradadır. Çoğu iş kolunda kadınlar bu sorunu halen yaşamaktadır. Dünya Ekonomik Forumu Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği Endeksi'ne göre aynı işi yapan bir erkeğin kazandığı 1 dolara karşılık kadın 77 cent kazanmaktadır. Geleneksel cinsiyetçi bakışın sonucu olarak patronlar, evlilik ve çocuk sahibi olma gibi nedenleri bahane göstererek aynı işi yapsalar da kadınların ücretlerini düşük tutmakta ya da benzer bahaneleri ileri sürerek kalifiye denilebilecek, görece sürekliliği olan işlere kadınları tercih etmemektedir. Öte yandan toplumdaki gerici algının etkisi ve sonucu olarak kadınlar genel olarak daha çok güvencesiz, düşük ücretli işlere itilmektedir. Eğitim imkânlarından da aynı gerici, cinsiyetçi

İşçi ve emekçi kadınlar gerek fabrikalarda gerekse ülke genelinde kendilerine sefaleti dayatanlara, sırtlarından geçinen asalaklara, ayrımcı politikalarıyla köleliği ve sömürüyü ağırlaştıranlara karşı durmalı, hakkı olanı almak için kadınıyla-erkeğiyle örgütlü bir sınıf olarak mücadele etmelidir.

bakış nedeniyle yoksun tutulan kadınlar yine benzer nedenlerle mesleğinde ilerleyememekte, eğitim-kurs vb. imkânlardan yoksun bırakılan kadınların nitelikli işlere sahip olması da zorlaştırılmaktadır. Bu nedenle işçi ve emekçi kadınlar hakları olanı istemeli, eşit işe eşit ücret talebini yükseltmelidir.

VERGİ SOYGUNUNA SON!

Bu ülkenin en çok vergi ödeyen kesimi işçi ve emekçilerdir. Aralık ayı itibarıyla asgari ücretli için vergi oranı yüzde 20, şirketler için de vergi oranı yüzde 20'dir! Bir emekçi yılda 2 aylık ücreti kadar gelir vergisi ödemektedir. Bunun yanı sıra dolaylı vergiler yoluyla da bütçe gelirinin çok büyük payı biz işçi ve emekçilerin cebinden çıkmaktadır. Pazara alışverişe giden her emekçi kadın ülke ekonomisinin nasıl kötüye gittiğini, yükselen enflasyon nedeniyle açlık ve yoksulluğun daha da arttığını gayet iyi bilmektedir. Temel gıda ürünlerinde fiyat artışı yüzde 60'a ulaşmışken, ele geçen maaşlar erimekte, bir simit için dahi % 8 KDV oranı kesilmektedir. Oysa zenginler vergi ödememek için paralarını "vergi cennetlerine" kaçırıyor. Öte yandan patronlar sınıfı vergi indirimleri ve teşviklerle bu ülkede zaten en az vergi veren kesimi oluşturuyor. Bu nedenle emekçi kadınlar vergi soygununa ve adaletsizliğine hayır demeli, "vergi-

den muaf asgari ücret", "her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı" ve "artan oranlı gelir ve servet vergisi" taleplerini yükseltmelidir.

BÜTÇEDEN EMEKÇİ KADINLARA DAHA FAZLA PAY AYRILMALIDIR!

Bütçe gelirlerinin çoğunu işçi ve emekçilerden kesilen vergiler oluşturuyor, ama en az faydalanan da işçi, emekçiler ve emekçi kadınlar oluyor. Bu ülkede devlet bütçesinden aslan payları sermayenin ihtiyaçlarına, savaşa ve gericiğe harcanırken, kadınların iş gücüne katılımını kolaylaştıracak çocuk, yaşlı ve engelli bakım hizmetlerine yönelik sosyal güvenlik harcamalarına ise daha az kaynak ayrılıyor. Örneğin, görüşmeleri süren 2018 bütçesinde Milli Savunma Bakanlığı'na 40,4 milyar lira ayrılacakken Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na 26,7 milyar lira ayrılmıştır. Aile ve çocuk harcamalarının bütçedeki payı Türkiye'de % 3,12'dir. Yapılan araştırmalar, kadınların çalışma yaşamına katılmasını kolaylaştıracak olan örneğin kreş gibi bakım hizmetlerine bütçede öncelik verilmiş olsa bir yıl üzerinden yapılan hesaplamayla, kadınların iş gücüne katılımını 9 puan arttıracaklarını belirtiyor. Çocuğu olunca işi bırakan kadınların yüzde 80'i kreş sorunu olmasa çalışma yaşamına katılabileceklerini söylüyor. Öte yandan Diyanete 11 bakanlığın bütçesine eş değer pay ayrılır-

ken, ne eğitime ne de sağlığa gerekli bütçe ayrılıyor. Bu nedenle emekçi kadınlar savaş, rant ve gerici bütçesine hayır demeli, bütçeden hakkı olanı istemelidir.

HAKKIMIZ OLANI ALMAK İÇİN MÜCADELEYE!

Biliyoruz ki sermaye örgütleri, devlet temsilcileri ve sendika ağalarından oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan ve mecliste görüşülen bütçe tartışmalarından bugüne kadar işçi sınıfı hayırna olumlu sonuçlar çıkmamıştır, sınıfın genel örgütsüz tablosu sürdüğü sürece de çıkmayacaktır. Mevcut tabloda asgari ücrete sefalet zammı yapılacak, bu sayede Ocak ayında yapılması beklenen ücret zamları da düşük tutulacaktır. Aynı şekilde süren bütçe görüşmelerinde ise işçiye, emekçilere ve kadınlara hakkı olan yine verilmeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler topyekün sefalet, yoksulluğa itilirken, sermaye devleti zenginleri beslemeye devam edecektir.

İşçi ve emekçi kadınlar gerek fabrikalarda gerekse ülke genelinde kendilerine sefaleti dayatanlara, sırtlarından geçinen asalaklara, ayrımcı politikalarıyla köleliği ve sömürüyü ağırlaştıranlara karşı durmalı, hakkı olanı almak için kadınıyla-erkeğiyle örgütlü bir sınıf olarak mücadele etmelidir.

25 Kasım'ın ardından burjuva "hanımefendilerinden" öğütler...

Burjuva kadın, işçi kadınının dostu olabilir mi?

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü geride kaldı. Bu vesileyle eteklerindeki taşları döken, sadece düzen partileri olmadı. Kadınların karşı kaşıya kaldığı sorunları suistimal eden ve oy avcılığı yapan düzen partilerinin açıklamalarının ardından sermaye cephesi de kimi etkinlikler organize etti. Sabancı Üniversitesi Kurumsal Yönetim Forumu tarafından, TÜSİAD'ın işbirliği, Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu (UNFPA) ve Sabancı Vakfı'nın desteği ile 13 Aralık tarihinde düzenlenen etkinlikte burjuvazinin kadına yönelik şiddete olan "duyarlılığı" ortaya serildi.

Çalışanlarının yakın ilişkide maruz kaldıkları şiddete karşı şirketlerin harekete geçmelerini sağlamaya yönelik oluşturduklarını ifade ettikleri "İş Dünyası Aile İçi Şiddete Karşı Projesi" kapsamında, Sabancı Center'da, "Kadına Yönelik Aile İçi Şiddetle Mücadele ve Toplumsal Değişimde Öncü Şirketler: Deneyim Paylaşımı" etkinliği gerçekleştirildi.

"EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET" TALEBİ, KİMİN İÇİN VE NASIL?

Söz konusu projenin son 4 yıllık faaliyet özetinin sunulduğu etkinlikte, UNFPA Toplumsal Cinsiyet Programları Koordinatörü Meltem Ağduk tarafından yapılan açılış konuşmasında kadına yönelik şiddetin verileri paylaşıldı. Bununla birlikte Ağduk, konuşmasında genel olarak kadınların "iş dünyasında" fırsat eşitliğinden yoksun olduğu olgusu üzerinde dururken, kadınların erkeklerden daha az ücret aldığı gerçeğini de dile getirdi. "Aynı işi yapan bir erkeğin kazandığı 1 dolara karşılık kadın 77 cent kazanıyor. Bu ücretlendirme böyle devam ederse aradaki farkın kapanması için 70 yıl daha geçmesi gerekiyor. Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin yol açtığı tüm bu sorunlar iş yaşamı içindeki cinsiyetçi ön yargılar ve inançlarla pekişmektedir" diyen Ağduk, kendi sınıfsal çözümünü de "Bu ön yargıların ve yanlış inançların değişmesi ve kadınların daha eşitlikçi, özgür ve yeteneklerini sonuna kadar kullanabilecekleri ortamlar yaratmak şirketlerin geliştirecekleri cinsiyet duyarlı politikalarla gerçekleşecektir" diye formüle etti.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Ağduk'un konuşmasında sözünü ettiği "kadın çalışanlar", şirketler içerisindeki yönetici kademesinde yer alan kadınlardır. Kadınların karşı karşıya kaldığı fırsat eşitsizliği ve daha düşük ücretler sorununa

burjuvazinin penceresinden bakılması ve bu soruna burjuva kadınları ilgilendirdiği çerçevede yaklaşılması çözüm önerisinin de sınıfsal bir bakışla yapılmasını beraberinde getirdi. Keza, işçi kadınların karşılaştıkları işsizlik, güvencesizlik, düşük ücret vb. sorunlar Ağduk'un konuşmasının ve söz konusu etkinliğin gündemi değildir! İşçi kadınların katmerli sömürsü kadını-erkeği ile burjuvazinin vazgeçemeyeceği kâr kapısıdır. İşçi kadının içinde bulunduğu sefalet koşullarının yaratıcılarından böylesi bir "insanîyet" beklemek boşunadır. Haliyle burjuva kadınların sınıfdaşı olan erkekleri bu konuda "azarlaması" söz konusu bile değildir. Kaldı ki böyle olsa dahi şirketlerin kadın işçilerin sorunlarına yaklaşımlarında "duyarlı" olmalarını beklemek, ölüden gözyaşı beklemek ile eşdeğerdedir. Zira işçi kadınlar açısından, fırsat eşitsizliği de düşük ücretler de ancak bu etkinlikte boy gösteren burjuva bayların ve "hanımefendilerin" temsil ettiği kapitalist düzene karşı mücadele içinde kazanılabilir ve ancak sosyalist bir devlette teminat altına alınabilir.

"AİLE İÇİ ŞİDDETİ ÇÖZÜN, ÇÜNKÜ ÜRETİM VERİMLİLİĞİNİ DÜŞÜRÜYOR..."

Ağduk'un ardından sahne alan Sabancı Vakfı Genel Müdürü Zerrin Koyunsağan ise konuşmasında aile içi şiddetin, eğitim düzeyi ve ekonomik gelişmişlikten bağımsız olduğunu belirttiikten sonra bir itirafta daha bulundu. Koyunsağan, "Aile içi şiddetin, şirketlerin de işleyişine zarar verdiğinin farkına varılması, şirketlerin bu toplumsal sorunun çözümüne katkıda bulunmalarını kolaylaştırıcaktır" dedi. Kadınların hayatlarına mal olan, sistematik cinsel şiddet de içinde olmak üzere kadınlar için ağır sonuçlara yol açan aile

içi şiddet konusunda burjuva kadınlarımız hassasiyet noktalarını ortaya koydular. Kadınların karşı karşıya olduğu fırsat eşitliği ve ücret sorununa burjuva kadınları penceresinden bakılan bu etkinlikte; elbette, özellikle işçi-emekçi kadınları ilgilendiren aile içi şiddet konusu da sınıfsal bir yaklaşımla ele alınmış oldu.

Toplumsal yargılar ve ekonomik açıdan yaşanan sorunlar işçi-emekçi kadınları aile içi şiddete maruz bırakırken ve bu şiddetten kaçış yollarını tıkarken, burjuva kadınlarının, bu sorunu çok düşük düzeylerde yaşadığını sadece sosyolojik açıklamalar değil, istatistikler de ortaya koyuyor. Kendilerini teğet geçen bu toplumsal sorunun burjuva kadınlar açısından anlamı, şiddet gören kadının, ki burada bahsedilen bu sefer işçi kadındır, üretimdeki verimliliğinin düşeceği. Çözüm ise, eğer ki işçi kadınların verimliliğinin düşmesi istenmiyorsa, şirketlerin bu konuda bir şeyler yapması gerektir. Peki işçi kadının üretken verimliliğinin düşmemesi için şirketler ne yapacaklar? Koyunsağan, bu soruları Sabancı Vakfı'nın gerçekleştirdiği sivil toplum projelerini anlatarak cevaplıyor. Kısacası, kadına yönelik şiddeti körükleyen kapitalist sistemin efendileri ikiyüzlü projeleriyle işçi kadınların karşısına çıkacak ve kadınların kanının bulaştığı ellerini arkalarına gizleyerek timsah gözyaşlarını dökcekler.

Öte yandan TÜSİAD Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Çalışma Grubu Başkanı Oya Ünlü Kızıl da "İş dünyasının toplumu dönüştürücü gücünden hareketle, kadınların çalışma yaşamını olumsuz etkileyen şiddete karşı kurumsal yeteneklerimizi harekete geçirmeliyiz. Gerekli kamu politikalarının yanı sıra hepimiz kendi etki alanlarımızdan başlamalı, kalıcı ve sürdürülebilir projelere sonuna kadar destek vermeliyiz" diyerek, senfoniye katıldı.

Konuşmaların ardından moderatörlüğünü Nevşin Mengü'nün yaptığı panelde ise şirketler "deneyimlerini" paylaştı. Sabancı Üniversitesi Kurumsal Yönetim Forumu Direktörü Melsa Ararat, yaptığı kapanış konuşmasında, "Bu proje ayrıca şirketlerde yeni kadın liderlerin de ortaya çıkmasını ve şirketlerin toplumsal rollerinin bu yeni liderler aracılığıyla yeniden biçimlenmesini sağlıyor" diyerek, asıl hedeflerini de açıkladı.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADINLARIN TEK DOSTU

"Kadınlar" tanımlamasıyla sınıfsal ayrımları silikleştiren ve "kadın dostu" sıfatının ardına gizlenen burjuvazinin işçi-emekçi kadınların sorunlarına yönelik zerrece hassasiyeti bulunmamaktadır. Söz konusu etkinlikte olduğu gibi "kadınlar" derken kah kendi sınıfdaşlarını kah işçi kadınları kasteden burjuva kadınlarının tek derdi, ait oldukları sınıf içinde yaşadıkları eşitsizliğe karşı mücadele etmektir. Bu mücadelede karşı karşıya oldukları erkek sınıfdaşlarıyla ise, hemcinsleri olan kadın işçilere karşı birleşmekte bir beis görmemektedirler. Burjuva kadın hareketinin tarihi bunun sayısız örneği ile doludur.

İşçi sınıfı kendi içerisinde kadın-erkek ayrımı yapmaksızın yekpare olarak dostunun düşmanının karşısına çıkabilecek tek sınıftır. Çünkü, erkeği ve kadını ile yaşanan sorunlar ortak olduğu gibi kadının yaşadığı özel sorunlar da toplamda işçi sınıfının sorunudur. Bu nedenledir ki işçi kadının tek dostu erkek sınıf kardeşleridir ve bir bütün olarak işçi sınıfının tarihsel müttefikleridir.

İşçi kadınlar, kendileri üzerinden yapılan oy avcılığına da "kadın" olma ortak paydası altında kandırılmaya da geçit vermemeli, sınıf mücadelesini büyütme-lidirlir.

Yüzyılın çağırısı:

Kadın bedeninin cinsel bir metaya dönüştürülmesine karşı mücadeleye!

KAPİTAL EKSENLİ DÜZENDE HER ŞEY META

Kapitalizm kadının emek gücünü çifte sömürüye tabi tuttuğu gibi kadın bedenini de cinsel bir metaya çevirmiştir. Bir bakıyorsunuz reklam objesine dönmüş kadın bedeni, bir bakıyorsunuz cinsel pazarda satışa sunulmuş. Ya da bir bakıyorsunuz savaşın ortasında, köle pazarında satışa çıkarılmış...

"Gölgesini satamadığı ağacı kesen" kapitalizm, her şeyden kazanç elde etmeye çalıştığı gibi her şeyi de metaya dönüştürmektedir. Erkek egemen bir zihniyetle, kadını ikincil cins olarak konumlandırarak toplumsal yaşamı şekillendiren kapitalizm kadını sadece evde değil, evin dışında da erkeğin ihtiyaçlarına göre konumlandırır. Kadının görevleri düzenin ihtiyaçları çerçevesinde dini soslara da bulanarak tanımlanır: Ev yaşamının temizlik, yemek gibi ihtiyaçlarını gidermek, çocuk bakmak, cinsel yaşamda erkeğin isteklerine göre itaatkar olmak vs...

Cinsellik erkeğin istediği yerde, istediği şekilde yaşayabileceği bir özgürlük alanı olarak tanımlandığı için kadın bedenine cinsel bir meta olarak da pazarda yer açılmıştır. Fuhuş ve pornografi bir sektör statüsü almıştır.

CİNSEL BİR META OLARAK KADIN BEDENİ

Vasıf Öngören'in "Asiye Nasıl Kurtulur?" oyununda aklıktan ölmek ile bedenini satmak arasında yaşanan gelgitleri iş cinayetinde ölen inşaat işçisinin eşi Zehra ve kızı Asiye'de görürüz. Okurken de izlerken de bu gerçeklikle yüzleşiriz. Yüzümüze çarpan, kapitalizmin acımasız gerçekliğidir.

İçinde bulunduğumuz düzen bir kadının istediği gibi hayat sürmesini her zaman çelmeler. Hatta fuhuş batağının girdabına bir girmişse başka bir hayatı imkansız kılar. Kurtulmak istediğinde daha da çeker içine ve kurtulamayacağını anladığında sana iyi ihtimal olarak Asiye'yi sürüklediği sonu sunar; patroniçe ol

der.

Fuhuş bir sektör, kadın cinsel bir meta, işin yürümesini organize eden kişi patron (iş adamı), "hizmet"ten yararlanmak isteyen ise müşteridir. Bakınız sistemin işleyişi kurulmuş ve cinsel bir metaya dönüştürülen kadının (veya transın, hatta erkeğin) adı da seks işçisi olmuş. Tüm bunlar kadının bedenini satmasını baştan kabul eden bir anlayışın ürünüdür. Ve bu anlayışın "en sol"da duranları bedenini satmak zorunda kalan kadınların hak kazanması ve bu hakların yasallaşması için uğraşmaktadır.

SÖMÜRÜYÜ KALDIRALIM KI KADIN BEDENİ ÖZGÜRLEŞSİN!

Kadının iş gücünü satması ile bedenini satmasını ayınlattıranlar, yasal dayanaklarla çalışma koşullarını iyileştirme derdine düşüyorlar. Ve aslında kadının bedeninin cinsel metaya dönüştürülmesini, fuhuş sektörünü kabullenmiş oluyorlar. Normalleşmesine önemli katkılar sunuyorlar. Farkındalar veya değiller, bi-

linmez, fakat sonuç değişmez.

Bizler insanlığın ihtiyaçları doğrultusunda, doğaya zarar vermeden üretim yapmaya karşı değiliz. Karşı olduğumuz bunun bir sömürü çarkı içerisinde gerçekleşmesi, bizim emek gücümüzün üzerinden sermaye sınıfının artı-değer elde etmesidir. Biz sömürüyü ortadan kaldırmaya çalışırız, üretimi değil.

Kadın bedeninin cinsel bir meta olmasına ise doğrudan karşıyız. Bunun kabul edilebilir, normalleştirilebilir bir yanı yoktur. Bizlerin bugün de yarın da ana hedefi, kadın bedeninin fuhuş yoluyla ya da reklam malzemesi yapılması vb. yöntemlerle pazar malına dönüşmesini ortadan kaldırmaktır.

Kadın bedeninin özgürleşmesi için kadının özgürleşebileceği bir toplumsal düzen gereklidir. Kadının erkek ile eşit olabileceği bir yaşam... Düşüncelerde köklü bir dönüşüm... İnsanın insanı sömürsünü, bir cinsin diğer cins üzerinde tahakküm kurmasını ortadan kaldıralım ki kadın da bedeni de özgürleşsin!

Z. İNANÇ

Küçükçekmece EKK'dan forum

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK), 17 Aralık günü İşçilerin Birliği Derneği'nde buluştu. Saat 11.00'de kahvaltı yapan emekçi kadınlar, kahvaltının ardında forum gerçekleştirdi.

Gündemler belirlenerek başlayan forumda öncelikle 25 Kasım çalışmalarını ve 3 Aralık'ta BDSP tarafından gerçekleştirilen 'Ekim Devrimi 100. yılında: Gelecek mutlak sosyalizm' etkinliği değerlendirildi. Forumda, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle yapılan çalışmalar ve EKK'nın gerçekleştirdiği eylem ele alındı. Eylemin, kamu emekçilerinin direnişinin olduğu alanda yapılmasının ve katılımın anlamı üzerinde durulurken, genel plandaki eksiklikler ortaya kondu.

Geçmiş dönem faaliyetlerinin eleştirel bir değerlendirmesinin yapıldığı forumda, 25 Kasım ve Türkiye'de kadına seçme ve seçilme hakkı tanınmasının yıl dönümü 5 Aralık üzerine düzen partilerinin konuşmalarına değinildi. Kadınların yaşadığı yaşamsal sorunların düzen partileri tarafından susturulmuş ve kadınların oy deposu olarak görüldüğü ifade edildi. Patronların bizzat kendi açıklamalarına da dikkat çekilerek, burjuvazinin kadına yönelik şiddete yaklaşımı üzerinde duruldu. Patronların, üretimi olumsuz etkilemesi nedeniyle kadına yönelik şiddete karşı çıktığı, dolayısıyla yalnızca kendi kârlarını düşündüklerinin altı çizildi. Bu tabloda EKK'nın yapacağı ajitasyon-propaganda çalışmalarının önemine vurgu yapıldı.

Ayrıca kadın işçilere ulaşmanın ve onlarla bağ kurmanın yol ve yöntemlerine dair de tartışmalar yürütülen forumda, İBD'nin 23 Aralık'ta gerçekleştireceği işçi toplantısı da bir diğer gündem oldu. Toplantı çağrılarını kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı fabrikalara ulaştırmak için özel planlamalar yapılırken toplantıda kadın işçilerin sorunları ve taleplerine dair de kısa bir sunum yapma kararı alındı.

Forumda ek olarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için çalışmalara bugünden başlamak gerektiği üzerinde hemfikir olunurken, 8 Mart hazırlık komitesi oluşturuldu.

Milli Eğitim Bakanı kadının "köleliğini" savundu

AKP iktidarı dinci-gerici eğitimi ısrarla dizayn etmeye çalışıyor. Dinci-gerici eğitimi son olarak Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz bir kez daha savundu. CHP ve HDP'li 15 milletvekilinin, "kadının itaati ibadettir" ifadesi geçen ders kitabına ilişkin soru önermelerini, bakan Yılmaz "Ör-

nek gösterilen cümleler kadının aile içerisindeki konumuna ve sorumluluğuna işaret etmektedir" sözleriyle yanıtladı.

Ders kitaplarına giren 'cihat' konusunu "dinimizde var" diyerek savunan Yılmaz, ders kitabındaki Medeni Kanun'a aykırı önermeleri de aynı şekilde savun-

du.

Söz konusu kitapta, "Erkekler güç ve kuvvet yönünden daha ileri olduğundan, ailenin sorumluluğunu birinci derecede onlara yüklemiştir" ifadeleri yer almıştı. Anneliği de "kocasına itaat eden kadın" biçiminde tanımlamıştı.

Mesleki Eğitim Kurultayı hazırlıkları devam ediyor

“Devrimci bir sınıf hareketi için!” şiarıyla Ocak 2018’de gerçekleştirilecek Mesleki Eğitim Kurultayı’nın hazırlık çalışmaları sürüyor. Hazırlıklar kapsamında çeşitli yerelerde hazırlık komiteleri oluşturuluyor.

KARTAL’DA KURULTAY HAZIRLIK KOMİTESİ TOPLANDI

Kartal’da bir araya gelen DLB’lilerle işçi ve emekçiler, kurultay öncesi planlamalar yaptılar. Toplantıda, kapitalist sistemde mesleki ve teknik eğitim alanına sermayedarların her dönem ilgi gösterdiği, meslek okullarının nitelikli-ucuz iş gücü yetiştiren bir alan olarak görüldüğü ve her dönem ihtiyaca göre mesleki eğitim politikası geliştirdiği üzerinde duruldu. Bugün Türkiye ve dünya ekonomisinde önemli bir etki alanı olan otomotiv gibi iş kollarında mesleki eğitim gören işçilerin çalıştırıldığı örneklerle konuşuldu. Sınıfı devrimcileştirmenin en önemli

ayaklarından birinin de mesleki eğitim alanına yönelmek olduğuna değinildi.

Toplantıda Mesleki Eğitim Kurultayı’nda tartışılacak gündemlere hazırlık üzerine somut planlamalar yapıldı. Kurultayın güçlü geçmesi için ön sürecin verimli bir şekilde örgütlenmesi kararlaştırıldı. Kurultay hazırlık komitesi oluşturularak kurultaya kadar düzenli toplantıların, eğitimlerin ve tartışmaların yürütülmesi planlandı.

KÜÇÜKÇEKMECE’DE KOMİTE ÜÇÜNCÜ KEZ TOPLANDI

Küçükçekmece Kurultay Hazırlık Komitesi üçüncü toplantısını gerçekleştirdi. Sınıf devrimcilerinin mesleki eğitime bakışları, mücadele yol-yöntem araçları üzerinde durulan toplantıda, kurultaya dair somut planlamalar yapıldı. Kurultayın güçlü geçmesi adına toplantıların düzenli yapılması ve gündemler üzerine çeşitli materyaller araştırılması kararlaştırıldı. Toplantıda ‘Mesleki Eğitim Kurultayı’nda tartışılacak gündemlere hazırlık üzerine somut planlamalar yapıldı.

tırıldı. Toplantıda ‘Mesleki Eğitim Kurultayı’nda tartışılacak gündemlere hazırlık üzerine somut planlamalar yapıldı.

İZMİT’TE KURULTAY HAZIRLIK KOMİTESİ KURULDU

Mesleki Eğitim Kurultayı İzmit Kurultay Hazırlık Komitesi ilk toplantısını gerçekleştirerek kurultaya ilişkin tartışmalar ve planlamalar yaptı.

Mesleki eğitimin günümüz kapitalist toplumlarında tuttuğu yere ve Mesleki Eğitim Kurultayı gündemleri ile kapsamına dair tartışmalar yürütülen toplantıda, İzmit Kurultay Hazırlık Komitesi kurultayın gündemlerini gençliğin ve sınıfın gündemine taşımaya ilişkin somut planlamalar yaptı. Kurultaya güçlü bir hazırlık için kullanılacak araçlar belirlendi.

Düzenli olarak yan yana gelecek İzmit Kurultay Hazırlık Komitesi, kendi toplantı periyodunu düzenledikten sonra toplantısını sonlandırdı.

Ankara’da 19 Aralık söyleşisi

Ankara’da DGB ve DLB tarafından “Katliamcılık bu düzenin mayasında var” başlıklı söyleşi düzenlendi. Söyleşide Burdur Hapishanesi’ne düzenlenen operasyonda devletin katliamcı yüzüne bizzat tanıklık etmiş ve kolu koparılmış olan Veli Saçılık da yer aldı.

Veli Saçılık söyleşide 19 Aralık özelinde hapishane katliamlarının Türkiye’de neo-liberal politikaların uygulanması için birer ilk adım olarak görüldüğüne ve solu düzen içi bir konuma getirme amacı güttüğüne vurgu yaptı. Dönemin DSP-ANAP-MHP koalisyonunun temelini attığı bu politikaların üzerinden AKP’nin yükseldiğini belirten Saçılık, devrimcilerin hapishane direnişlerinin genel tarihinden bahsetti ve devrimci iradenin her seferinde devlet dayatmalarına karşı zafer kazandığını belirtti. Günümüzde hazırlıkları yapılan tek tip elbise saldırısına ilişkin “Tek tip elbiseyi devrimcilerle ancak üzerlerine dikerek giydirebilirler” dedi.

Veli Saçılık’tan sonra söz alan BDSP temsilcisi ise hapishanelerde katliamların yaşandığı dönemde yönetememe krizinin ve aynı zamanda ekonomik krizin de kapıda olduğunu dile getirdi. Ecevit’in “eğer hapishanelere operasyon yapmaz isek IMF ile anlaşamayız” söylemlerinden söz etti. Aynı zamanda 19 Aralık’ta devrimcilerin ortaya koyduğu iradenin teslim alınmadığını dile getirdi.

Bugün hâlâ hapishanelere yönelik saldırıların devam ettiği, tek tip elbisenin bu kadar gündeme gelmemesinin sebebinin 19 Aralık operasyonunda devrimcilerin teslim alınmadığının bir göstergesi olduğu, DSP-ANAP-MHP koalisyonun başlattığı hapishanelere yönelik saldırıların bugün AKP iktidarının tek tip saldırısı ile devam ettiği vurgulandı. “Bizler bu saldırıları göğüslemek istiyorsak devrimci irademizi güçlendirmeliyiz ve hapishanelerde sergilenen direnişi sokaklarda da örgütlemeliyiz” denilerek söyleşi bitirildi.

Esenyurt’ta Erdal Eren anması

12 Eylül askeri faşist cuntasının katlettiği Erdal Eren idam edilmesinin 37. yıl dönümünde, 17 Aralık günü Esenyurt’ta anıldı.

Erdal Eren şahsında devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan anmada ilk olarak belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Belgeselin ardından şiir dinletisi sunulurken hep bir ağızdan Erdal için yazılan “Büyü” şarkısı söylendi.

Daha sonra anma; Türkiye devrimci hareketi, Denizler’den Erdallar’a, Erdallar’dan Habipler’e, Ümitler’e direniş geleneği ve bunun karşısında sermaye devletinin katliamcı kimliği üzerine yapılan söyleşiyi sürdürüldü. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada katliamcı bir kimliğe sahip olduğu, bunun en güncel örneğinin Ortadoğu ve Filistin’de yaşandığı dile getirildi. Coğrafyamızda yakın

dönemde yaşanan katliamlar ve Kürt halkına dönük yürütülen imha savaşına değinildi.

Sermaye devletinin katliamcı geleneğine karşı Denizler’den, Mahirler’den, İbolar’dan, Erdallar’dan devralınan devrimci-direnişçi mirasın bugün komünistler şahsında sürdürüldüğü ve mirasın daha da ileri taşınması gerektiği üzerinde duruldu.

Avcılar’da devrimci faaliyet

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü önünde “Emperyalizme karşı Deniz ol! Direnen Filistin halkı kazanacak!” şiarlı bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Bildiride sermaye devletinin emperyalizm ve siyonizmle

olan işbirliği teşhir edildi. Filistin halkının işgal edilmiş toprakları için yıllardır vermiş olduğu mücadeleyi asıl savunuların devrimciler olduğu anlatıldı. “Bizler işgalci İsrail tanklarına karşı taş atan 15 yaşındaki çocuk general Faris Odehler,

Filistin’de savaşan Deniz Gezmiş’leriz, kendi özgürlüğünü dünya halklarının özgürlüğü ile birleştiren Ernesto Che Guevara’yız. Filistin halkı ile dayanışmaya çağırıyoruz” ajitasyonları eşliğinde bildiriler üniversiteliler ve liselilere ulaştırıldı.

Darbeye giden yolda kanlı bir katliam: Maraş!

Maraş Katliamı'nın üzerinden 39 yıl geçti. Bu 39 yıllık süreç içerisinde gördük ki, devletin katliam karnesinde Maraş ne ilkti ne de son oldu.

Sermaye devleti 1960'lı yıllarda yükselen kitle hareketliliği karşısında 12 Mart darbesini gerçekleştirmiş, darbe koşullarında devrimci ve ilerici güçler kıyımdan geçirilmişti. Denizler, Mahirler, İbrahimler ve daha nice yiğit devrimciyi katleden devlet, bu yolla gelişen kitle hareketlerini boğmayı amaçlamıştı. Ancak darbe, sınıf-kitle hareketinde sadece kısa soluklu bir durgunluk yaratmış, 70'li yılların ortasında toplumsal mücadele bir kez daha güçlü bir şekilde kendisini ortaya koymuştu. İşçi ve emekçileri hedef alan neo-liberal saldırıların uygulanabilmesi için bir kez daha kitle hareketlerinin bastırılması gerekiyordu. Bu amaç üzerinden her türlü alçakça ve kirli yöntem hayata geçirildi. 1 Mayıs 1977, Bahçelievler, Beyazıt, Maraş, Çorum... Kitle katliamları birbirini izledi. Bu kanlı katliamların hepsinin altında imzası bulunan sermaye devleti, 12 Eylül 1980 tarihinde "devletin ve milletin huzuru" adına darbe kararını açıklayacaktı.

MARAŞ'TA NELER OLDU?

Ülkücü Gençlik Derneği "Esir Türkler Haftası" kapsamında film gösterimi düzenler. Bu kapsamda 19 Aralık akşamı Çiçek Sineması'nda Cüneyt Arkın'ın başrolde yer aldığı "Güneş ne zaman doğacak?" filminin gösterimi yapılır. Film gösterimi esnasında sinema yakınlıklarına bir bomba atılır. Patlamada 7 kişi yaralanır. Bombanın solcular tarafından atıldığı söylenir. Ancak yıllar sonra açığa çıkan belgelerde bombanın ülkücü faşistlerden Ökkeş Kenger tarafından atıldığı ortaya çıkacaktır. Tıpkı 6-7 Eylül'de olduğu gibi, burada da katliama zemin hazırlamak için dinci-faşist çeteler provokasyona başvurur. Provokasyonun ardından gerici-faşist grup "Kanımız aksa da zafer İslam'ın", "Müslüman Türkiye" sloganlarıyla ilerici-devrimci kurumlara ait binalara saldırır. 20 Aralık'ta Alevilere ait bir kahvehane taranır. 21 Aralık'ta ise TÖB-DER üyesi iki öğretmen katledilir. 22 Aralık günü binlerce insan bu iki öğret-

Sermaye devleti kanlı katliamın üzerini yıllardır örtmeye çalışırken, diğer yandan katliamı anmak isteyenlere de engel oluyor. Bu sene OHAL bahanesiyle Maraş'ta 1 ay boyunca her türlü anma ve etkinlik yasaklandı. Onlar ne kadar bu katliamı hafızalardan silmeye ve anmaları engellemeye çalışırlarsa çalışsınlar, Maraş Katliamı bizlerin hafızasında her daim tazeliğini koruyacak. Ta ki hesabını sorana kadar...

meni uğurlamak için toplanır. Ancak aynı gün gericiler "Alevilerin, komünistlerin cenaze namazı kılınmaz" yönünde fetvalar vermektedir. Dönemin Bağlarbaşı Camii imamı Mustafa Yıldız Cuma vaazında şunları dahi söyler: "*Oruc tutmak, namaz kılmakla hacı olunmaz, 1 Alevi öldüren beş sefer hacca gitmiş gibi sevap kazanır.*" Bu vaazların ardından cenazeye saldıran gerici-faşist grup onlarca insanı yaralar. O günlere tanıklık eden Hamit Kaplan, öğretmenlerin cenazesinde yaşananları şöyle anlatır: "*Öğretmenlerin cenazesinde 10-12 bin kişilik bir kortej vardı. Ulu Cami'ye yaklaştığımızda birdenbire taş, mermi yağmaya başladı. Defalarca polis kontrolünden geçmişiz, karşılık verecek bir şey yok elimizde. Korteji geri çevirmek zorunda kaldık, cenazeler maalesef yere bırakıldı, sonra askeri araçlar aldı. Binalardan masa, sandalye atıyorlar. İnsanları psikolojik olarak bu saldırıya hazırlamışlar, Türkiye'nin dört bir yanından gelmiş eli kanlı faşistler var.*" Cenazeye yönelik saldırının ardından Maraş'ta ülkücü faşistlerin yönlendirmesiyle Alevilerin yoğun ya-

şadığı mahallelerde 4 gün boyunca tam bir kıyım yaşanır. Katliamın planlı olarak gerçekleştirildiği ise ortadadır. Zira Alevilerin evleri bir tür nüfus sayımı yapıldığı iddiasıyla katliam öncesinde işaretlenmiştir. Katliama tanıklık edenler Aralık ayı boyunca şehirde yabancıların var olduğunu, şehirde alışılmadık bir biçimde Milli Piyangocuların sayısının arttığını söylerler.

24 Aralık'ta ilan edilen sokağa çıkma yasakları ise tamamen göstermelik önlemler olarak kalır. Bu karara sadece devletin kolluk kuvvetleri uyar. Medyasıyla, gazeteleriyle, kolluk kuvvetleriyle, milletvekilleriyle katliam tam bir suskunluk içinde izlenir. Kadın, erkek, yaşlı, genç, bebek, hamile demeden gerçekleştirilen bu alçakça katliamda resmi kaynaklara göre 111 kişi, ancak bilinenlere göre 500'e yakın kişi katledilir. Katliamdan sağ kurtulan binlerce Alevi ise şehri terk eder ve çevre illere büyük bir göç başlar.

KAPANMAYAN DAVA

Katliamın ardından sıkıyönetim ilan edilir. Fakat sıkı yönetim koşullarında

eli kanlı katiller değil, Maraş'ı savunan devrimciler gözaltına alınır, işkenceden geçirilir.

Maraş Katliamı CIA, sermaye devleti ve dinci-faşist çetelerin işbirliği içerisinde gerçekleştirilen bir katliamdı. Katliamda CIA'nin izleri Maraş'ta bulunan bir CIA ajanının varlığıyla ortaya çıkacaktı. Bu gerçeği dillendiren Abdi İpeki ise, aradan çok geçmeden devletin tetikçilerinden birisi olan Mehmet Ali Ağca tarafından öldürüldü. Devletin her türlü kirli işini yaptırmak için kullandığı bu çete ve tetikçiler devam eden süreçte de devlet korumasına alındı. Düzenin göstermelik mahkemelerinde katiller birer birer aklandı. Eli kanlı katillerin ceza almasını bırakalım, üstüne bir de ödüllendirildiler. Ökkeş Kenger sonraki soyadıyla Ökkeş Şendiller MHP milletvekili, Haluk Kırcı ise iş adamı oldu.

Sermaye devleti kanlı katliamın üzerini yıllardır örtmeye çalışırken, diğer yandan katliamı anmak isteyenlere de engel oluyor. Bu sene OHAL bahanesiyle Maraş'ta 1 ay boyunca her türlü anma ve etkinlik yasaklandı. Onlar ne kadar bu katliamı hafızalardan silmeye ve anmaları engellemeye çalışırlarsa çalışsınlar, Maraş Katliamı bizlerin hafızasında her daim tazeliğini koruyacak. Ta ki hesabını sorana kadar...

Maraş'ta bir aylık etkinlik yasağı

OHAL döneminde olağanlaştırılmaya çalışılan eylem ve etkinlik yasakları durmuyor. Maraş'ta valilik 1 ay sürecek yasağı ilan etti.

Maraş Katliamı'nın 39. yıl dönümüne sayılı günler kala ilan edilmesiyle ayrıca dikkat çeken karar gereği, kentte bir ay süreyle anma, yü-

rüyüş, basın açıklaması ve benzeri etkinlikler yapılamayacak. 12 Ocak 2018 tarihine kadar sürecek yasağı ilişkin olarak valilik tarafından yapılan açıklamada, karara gerekçe olarak "huzur, güven ve kamu düzeni ortamının bozulması" öne sürüldü.

Roboski Katliamı

6 senedir Kürtçe ağıtlarda!

17'si çocuk, 34 can... Şırnak'ın Uludere ilçesinin Gülyazı ve Ortasu (Roboski) köylerinden yola çıkmışlardı. Irak sınırından geçip sınır ticareti yaparak geçimini sağlayan 40 yoksul köylünün son yolculuğuydu bu. 28 Aralık 2011'de saat 21.30, 22.30 sularında Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ait savaş uçaklarının bombardmanı bu 34 canı paramparça etmişti. 1 kişinin yaralı iki kişinin yara almadan sağ kurtulmasıyla sonuçlanan bu katliam Kürt halkının yeni bir ağıdına konu olmuştur.

"ÜZERİMİZE BOMBA YAĞDIRDILAR"

Katliamdan sağ kurtulan Hacı Encü verdiği bir röportajda katliamdan şöyle bahsediyordu: "Bu işi (sınır ticareti) babalarımız da, dedelerimiz de yapıyordu. Biz de yaptık. Burada fabrika falan yok. Biz bu iş ile geçiniyoruz. Bu köyde bu sınırlarda herkes bu işi yapıyor. Olayın olduğu gece gün akşam 2-3 köyden 7-8'er kişilik olmak üzere toplam 40'a yakın kişi katırlarımızı alıp sınırı 2 km kadar geçtik. Orada Iraklılardan mazot, şeker ve gıda aldık. Haftanın ve Sinat'a da gitmedik. Geri dönerken askerler yolumuzu kestiler. Her zaman keserler. Ancak geçmemize izin verirdiler. Bu kez izin vermediler. Bizi sınırda beklettiler. En son da üzerimize

bomba yağdırdılar. Yaşları 10 ile 20 arasında değişen ve içlerinde öğrencilerin de olduğu 37 kişi 50, 60 veya 100 TL için bu işi yaparken vuruldular."

KÜRT HALKININ GERÇEK KURTULUŞU...

Türk sermaye devleti, geçmişten günümüze Kürt halkının varlığını, dilini, kültürünü inkar etmiş, kendi ideolojisini zorla benimsetmeye çalışmış, karşı çıkanları, isyan edenleri işkencelerden geçirmiş, katletmiştir. Roboski Katliamı

da sermaye devletinin Kürtlere dönük gerçekleştirdiği bu kirli icraatlarından bağımsız değil.

Sermaye devletinin sözcüleri 34 Kürt emekçisini terörist ilan ederek önce katliamı toplum nezdinde meşrulaştırmaya çalıştılar. Bu yalanları tutmayınca bu kez "kaçakçılık" yapıyorlardı propagandası yapmaya başladılar. Ardından "istihbarat" hatası dediler, "köylülerin arasına teröristler karıştı" yalanına başvurdular. Fakat tanıkların ifadeleri ve belgelenmiş kanıtlar katliamın planlı olduğunu ve fai-

lin devlet olduğunu tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi. Türk sermaye devletinin, katliamcı geleneğinde kanlı bir imza olan Roboski Katliamı'nın üzerinden 6 sene geçti. Bu geçen seneler boyunca sermaye devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaş bitmedi ve son dönemlerde artarak devam ediyor.

P. SEVRA

Not: Röportaj MAZLUMDER VE İHD'nin hazırladığı Roboski Katliamı Raporu'ndan alınmıştır.

Bu düzende hayatta kalabilmemiz çalışmaya, çalışma faaliyeti ise birilerine ölçüye gelmez zenginlikler üretmeye bağlı. Ağır ve yıpratıcı koşullarda sabahın ilk vaktinden akşamın karanlığına dek çalışıyoruz, fakat hiçbir ihtiyacımızı yeterince karşılayamıyoruz. Kapitalizm koşullarında çalışmak bize ay sonunda elimize geçecek üç beş kuruş anlamına geliyor. Ekmeğe bir fiyat biçilir, giysiye, kiralanacak eve... İşte bu düzende emeğe de bir fiyat biçiliyor, ücret! İnsan emeğine fiyat biçen kapitalist bir düzende yaşıyoruz.

Sermayenin sürekli büyüdüğü, işçininse köleleştiği böylesi düzende, çalışma koşulları da doğal olarak insanlık dışı oluyor. İhtiyaçlarımızı karşılamak için değil, toplumsal fayda için değil, bir avuç asalagin kârı için üretiyoruz çünkü.

Ücretli köleliğin hakim olduğu bu kapitalist sistemde, bizlere insanca yaşayabileceğimiz ve ihtiyaçlarımızı giderebileceğimiz hiçbir alan bırakılmıyor. Tüm enerji ve etkinliğimiz patronları zengin etmeye, sermayeyi büyütme harcıyor, yığınlar halinde bu amaca koşuyoruz. Fiziksel olduğu kadar zihinsel ve kültürel olarak da öğütülüyoruz.

Bir alet, bir sayı bir vesile gibi değil insan gibi yaşamak!

Bir somut örnekle açıklayalım; Kibar Holding'e ait çelik üreticisi Posco-Assan Türkiye'nin en zengin 19. sermaye grubu. İşçinin emek gücüyle büyümüş her sermaye gibi, Posco-Assan'da da bu zenginliğin altında yoğun emek sömürüsü yer alıyor. İnsanı değil kârı baz alan Posco-Assan'da üretimin hiç durmaması temel ilkesiyle işçiler aylar boyunca haftalık hiç izin kullanmadan çalıştırılıyor. Yemek molalarına çıkmak engellendiği için işçiler hat başında yemek yemeğe

zorlanıyor, hastalandığında revire gidemiyor. Fabrikada "iş kazası" yaşandığında yaralanan işçilerin aldığı rapor günü kadar, bölümde çalışan tüm ekip arkadaşlarına "cezalar" kesiliyor. İş "kazalarını" işleyen ve bunun işçinin suçu olduğunu anlatan pankartlar bölümdeki işçilerin eline tutuşturuluyor ve herkesin önünde bekletiliyor. Kısacası yoğun emek sömürüsünün yanı sıra işçi sınıfı bu türden uygulamalarla aşağılanıyor ve insan onuru ayaklar altına alınıyor. Üre-

tim durmuyor, sermaye büyüyor fakat işçiler bu insanlık dışı koşullarla fiziksel olduğu kadar bilinç olarak da eziliyor.

Tuzla Deri Sanayi'de bulunan Na-De Elektronik fabrikasında ise işçilerin üzerleri detektörle aranıyor. İşçilerin üzerinde telefon vb. gibi kendine ait bir araç çıktığında ise bu durum işçiyi tazminatsız işten atmanın fırsatına dönüştürülüyor. Bu ve benzeri yöntemlerle işçiler sürekli baskı altında tutuluyor ve aşağılayıcı uygulamalar işçilere kanıksatılmaya çalışılıyor. Üreten, koca fabrikaları ayakta tutan işçiler hırsız muamelesi görüyor.

İşçiler bu sömürüye dayalı işleyiş karşısında sürekli tepkiler geliştiriyor; fakat aslolarak yapılması gereken şey emeğin özgürleştirilmesi, işçilerin emeğini kapitalistlerin zenginliğine dönüştüren düzenin ortadan kaldırılmasıdır. Ancak bu yolla işçilere dayatılan kölelik koşulları ve onursuz uygulamalar son bulabilir.

Şairin de dediği gibi "Bir alet, bir sayı, bir vesile gibi değil, insan gibi yaşamalıyız"... Emeğin özgürleştiği, insanın insanca yaşayabileceği sistem ise sosyalizmdir.

S. GÜL

Hoşçakal Hüseyin

Etraf henüz aydınlanmamış, gökte ay parlak, yıldızlar da çıplak gözle görünür halde. Yerde oturmuş, iki eliyle dizlerini tutup göğsüne kadar çeken Hüseyin'in yüzüne, yol kenarındaki küçük su birikintisinden ayın yansıması çarpar. Hüseyin de yorgunluğun getirdiği üşengeçlikten olsa gerek ay ve yıldızları, su birikintisinden izler. Hüseyin'in çevresi sessizlik doludur. Sanki in cin top oynamakta, etraf dağ başı gibi sakin ve hareketsizdir. Sanki bu koca şehirde bir tek Hüseyin yaşıyor, bir tek o nefes alıp veriyor. Sessizliği, Hüseyin'in arkasından beyaz market poşetinin uçuşup rüzgârla olan dansı bozar. Beyaz market poşetinin hışırtısını duyan Hüseyin, birden irkilip arkasına bakar. Sessizliği bozan poşeti gördükten sonra derin bir nefes alır, tıpkı bir kâbustan uyanırcasına. Belli ki Hüseyin çok korkmuştur, ardından yine ay ve yıldızları seyre dalar. Bu sefer ay ve yıldızlara, başını göğe kaldırıp öyle bakar. Bir burukluk bir hüzün vardır Hüseyin'in içinde. Bu hüzün yüzüne bile yansımıştır. Gökyüzüne uzun uzun bakmasından da belli olur. Gökte sanki bir şeyler aramaktadır Hüseyin'in yaşlı gözleri. Gariptir, baktıkça hayalimsi bir eski anıyı anımsar. Gamzesinden, gerçeklikten kopuk küçük bir mutluluk çıkıverir gizliden. Ay ve yıldızlara baktıkça da acınımsı bir şekilde, zamanın kendisinden koparıp aldığı gerçekliği gözünün önüne getirir.

Mahallenin imamı, sabah ezanını Bilali Habeşi gibi gür ve dolgun bir sesle okuduğu sırada sessizlik daha da bozulur ve sokak köpekleri ulumaya başlar. Hüseyin az önceki gibi derin bir nefes çekecek sulanmış gözlerini elleriyle sildikten sonra ayağa kalkar ve sonu gözükmeyen sokakta yürümeye başlar. Zaman akar. Hüseyin başı yere bakar vaziyette yürüdükçe imamın ve sokak köpeklerinin sesleri birbirine karışarak uzaktan gelen bir müziği andırır şekilde yavaştan kısılır.

Yeniden başlar, Hüseyin'in uzun ve yorucu yolculuğu. Hüseyin'in adımları gittikçe hızlanır. Girdiği her sokak başında biraz daha hızlanır. Ta ki harabe bir evin önüne gelene kadar. Harabe evin önüne gelen Hüseyin yavaşlar. Gökyüzüne bir daha bakar hava hâlâ aydınlanmamıştır, ay ve yıldızlar hâlâ görünür vaziyettedir. Harabe evin içine girer, ardından elinde bir tepsiyle çıkıp tekrar koşuşturmaya başlar. Hüseyin koşar, koşar, koşar...

Bir simit fırınının önüne gelip içeriye bakar. Fırının içine girer. İçeride yaşlı ve genç adam masada oturmaktadır. Soluk

soluğa kalan Hüseyin fırının iç kısmında, kapının girişinde bekler vaziyette onları seyrederek. Önlerinde fırından yeni çıkartıkları simitten birer tane ve taze demlenmiş çayları vardır. Yaşlı adam Hüseyin'i görür görmez "oğlum" diye seslenir.

-Hadi gel sıcak çayını iç, taze simidini ye. Sonra tepsini doldurup işe çıkar. Hadi, ikiletmeden gel.

Genç adam:

"Ne yiyecek be! Çabucak dün yaptığı işin parasını versin ardından hemen tepsisini doldurup işe çıksın, bu şerefsizlere daha fazla yüz verme artık."

Hüseyin adamların söylediklerini duymazlıktan gelip taze mi taze sıcak mı sıcak henüz fırından çıkmış simitlerin başına gelir, simitlerden etrafa muazzam bir koku yayılır. Tepsisine en güzel simitlerden doldurur, sonra masaya yaklaşır ve dün sattığı simitlerin parasını genç adama uzatır. Parayı uzatmasıyla adamın Hüseyin'in suratına çok şiddetli bir tokat indirmesi bir olur. Hüseyin yere yığılır. Ardından başı dik bir şekilde sessizce ayağa kalkar. Kendisine tokat atan adamın yüzüne bakar. Adam Hüseyin'in saçından tutup söylenmeye başlar:

"Lan şerefsiz şimdiye kadar akşam satamadığın simitleri o namusuz, o piç sokak çocuklarına veriyordun, bir şey demedim, şimdi de paralarımı çalıp onlara veriyorsun. Bu ne lan, paranın geri kalanı nerde? Bir tepsi dolusu simit sattın, bu kadar mı para getirdin? İtoğlusuz

seni, beni enayi mi sandın lan! Git kime, nereye bıraktıysan getir o paracıklarımı."

Arkadan yaşlı adam: "Dur, etme bre oğul! Hüseyin yapmaz öyle şey bir yanlışlık olmuştur" der.

Genç adam "Sen sus baba! Bu iş yerini ben işletiyorum karışamazsın sen bana" diye sert çıkışır yaşlı adama. Yaşlı adam bir şey diyemeden arka odaya geçer. Genç adam ardından Hüseyin'i sararak: "Hadi defol git şimdi bu simitleri akşama kadar hepsini sat ve yarın paramı fazlasıyla istiyorum" dedikten sonra Hüseyin'in saçlarını bırakır. Gözü yaşlı Hüseyin, on beş kilo ağırlığındaki simit tepsisini alıp hızlı adımlarla fırından ayrılır.

Fırından çıkan Hüseyin bir müddet ilerledikten sonra durup etrafına bakınır. Etraftaki binalara ve ardından gökyüzüne bakar. Yüzünde bir tebessüm belirir. Etraf aydınlanmaya başlar. Güneşin doğmasına az bir zaman kaldığını fark eden Hüseyin'in gözüne inşaat halindeki bir bina çarpar. Yüksek binayı iyice süzüp binaya yönelir. Yüksek binaya acılı, hüzün dolu ama bir o kadar da kararlı yürür. Yürüdükçe etrafta araba ve korna sesleri yükselir. Dükkanların kepenkleri büyük şangırtılarla açılır. Tüm bunlar Hüseyin'in sersemleşmesine neden olur. Yolda dilenen Suriyeli kadın ve çocukları görür. Simitçi, simitçi diye bağırarak çocukları, mendil satan çocukları, su satan çocukları, karton toplayan

çocukları görür. Aynı zamanda gürültü çoğalır. Kulakları sağır edercesine patırtı çatırtılar duyar. Başını dönmeye başlar, etrafı bulanıklaşır. Hüseyin çıldırmanın eşliğine gelir. Güneşin doğduğu yöne bakar ve güneşin doğmasına çok az bir zaman kalmıştır. Daha çok hızlanır, nihayet binanın önüne gelir binanın içine girer ve merdivenleri çıkmaya başlar. Binanın çatısına çıkar. Baş döndürücü bir yüksekliğe sahiptir bina. Hüseyin o yükseklikten aşağıya bakar. Aşağıda simit satarken arta kalan simitleri verdikleri insanları görür. Çöpten yemek arıyorlardır. Tekrar su satan, simit satan, mendil satan çocukları görür. Onlara uzun uzun bakar sonra ona tokat atan adamı düşünür. Simitleri çocuklar yesin diye aşağıya atar. Güneş ışınları daha da belirginleşir, güneş tan yerinden yükselmeye başlamıştır. Aşağıdakiler simitleri görür. Simitleri toplamaya başlarlar. Hüseyin son defa gökyüzündeki ay ve yıldızlara bakarak, yüksek sesle "Anne baba sizi çok özledim" diye bağırarak aşağıya başlar. Aşağıdakiler sesin geldiği yere doğru bakarlar ancak Hüseyin'in ne dediğini anlamazlar. Büyük bir sevinçle simitleri toplamaya devam ederler Hüseyin'den habersiz.

Oysa Hüseyin bir kuş misali gökte gezinmektedir. Bu düzende mülteci olmak da çok zor çocuk işçi olmak da...

Hoşçakal Hüseyin...

19-26 Aralık 1978

Maras
Katliamı

28 Aralık 2011
Roboski Katliamı

**Faşist katliamların hesabını
emekçiler soracak!**